

Bướm Đêm Và Hành Trình Tìm Hạnh Phúc

Contents

Bướm Đêm Và Hành Trình Tìm Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37

Bướm Đêm Và Hành Trình Tìm Hạnh Phúc

Giới thiệu

Cô không thể biết tấm thân mình sẽ bị rách đến bao giờ? Tại café – bar hộp đen, nhá nhem xanh đỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buom-dem-va-hanh-trinh-tim-hanh-phuc>

1. Chương 1

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.1)

Cô không thể biết tấm thân mình sẽ bị rách đến bao giờ?

Tại café – bar hộp đen, nhá nhem xanh đỏ.

- Cắt 50% tiền làm hôm nay, về nghỉ ngơi đi, mai đi làm cho cẩn thận! - Giọng bà quản lý nói như ra lệnh.

Lâm cúi đầu chào bà quản lý, người đàn bà có giọng nói chua chát và gắt gỏng nhưng ngay lập tức mềm nhũn ra, má kề má ẻo lả với một vị khách quen của quán sở hữu cái bụng vại xồ xề dư thừa thịt và mỡ mà mỗi khi hần cười, cái bụng rung rung đến là sợ.

Quán cafe - bar này là thế, gái nào cũng đẹp, cũng mỏng, cũng mềm... nhưng chỉ vài ngày sau rồi cũng sẽ như những bông hoa vỡ “nát tươm”.

Lâm cúi đầu đi vào nhà vệ sinh, lột bỏ bộ đồ đồng phục hở trên hở dưới, vò nhăn nhúm tóm gọn vào chiếc ba lô. Khoác lên mình chiếc áo thun trắng và quần jean đã xỉn màu, Lâm thấy khó thở, cô ngao ngán lê từng bước nặng nề dọc con hẻm. Sài Gòn mới 21 giờ, người qua xe lại đủ tiếng âm thanh pha tạp nhưng sao Lâm thấy mình cô đơn và lạc lõng quá! .

Năm nay Lâm mười chín tuổi, đang là sinh viên năm nhất ngành Tài chính và đang làm trong quán cafe - bar này cũng được hơn một tháng. Từ một cô tạp vụ lau chùi, rửa chén, rửa ly, thậm chí phải xách từng thùng tẩy mang vào nhà vệ sinh nam đổ lên bồn cầu để giảm mùi khai khú... bốn ngày sau khi nàng thạo việc, bà chủ đổi ý khuyên Lâm làm phục vụ, nào thì ngoại hình cao ráo, khuôn mặt đẹp và sẽ nhàn hạ hơn, lại được trả lương cao, ngoài ra còn có tiền boa của khách. Lâm cúi đầu đồng ý. Lại một tuần sau đó, thay vì đứng bàn, Lâm lại thành tiếp tân đứng cổng và tất nhiên lương lại lên thêm một chút.

Xoáy vòi, tiếng nước xối mạnh xả vào thùng, nàng múc từng gáo dội lên người... thấy xót và nhục. Những vết bầm đỏ trên thân mình như vết thương không dao cứa nhưng lại rách toạc rõ là to cả một mảng, và bị ai đó nhấn tâm bốc từng vốc muối chà xát đến xót xa. Mỗi nàng mím chặt, nước mắt chảy xuôi theo từng gáo nước vội vã dội đổ lên người từ đỉnh đầu chạy dọc xuống gót chân. Nàng rùng mình vì lạnh, lạnh ở đâu khi Sài Gòn vẫn gần 40 độ chứ? Mấy phút sau, nàng lại rùng mình với tiếng nói bất chợt của Yến - đứa bạn cùng phòng và lớn tuổi nhất:

- Mày ngủ quên hả Lâm ? Tháng này mới có thông báo tiền điện nước sẽ tăng đó. Tiết kiệm chút đi.

- À ... dạ. Em biết rồi!

- Nhanh cho tao tắm cái , trời nực thấy mồ! Mà sao bữa nay đi làm về sớm thế? Bộ bà quản lý uống nhầm cái gì hả?

- Dạ! Chị chờ em xịu, xong giờ đây. Bữa nay, em mệt nên xin về trước. Khách đông quá, em làm hông có nổi.

- Chị tưởng mày làm tiếp tân rồi mà, có phải phục vụ đâu mà mệt?

- Em... Tại khách đông, em vô phục vụ luôn.

- Con điên! Đứng rảnh rang ngoài cổng bộ không thích hơn à?

Lâm im lặng, mi cong sụp xuống, cô thấy mằn mặn nơi khoe môi: “Em xong rồi, chị vô tắm đi”.

Nàng cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống nào thì nay báo tăng tiền điện, mai báo tăng tiền nước, rồi mấy bữa lại kêu tăng tiền phòng. Chị em đứa nào đứa nấy cũng thở dài thườn thượt. Tỷ Nga vênh mặt mày, cười cợt cuộc đời bằng giọng nửa mép:

- Không biết cái thân tao còn rách đến bao giờ đây cơ chứ?

- Mày nghĩ cam cho cực, rách thì cũng rách rồi. Cứ cong đít lên mà làm đi, sau này nếu có dư dả thì mang đi vá . - Tỷ Yến thò cái đầu xuống giường tầng dưới, cười ha hả.

- Ngủ đi . - Tỷ Bông gắt lớn khi đã qua 0h, rồi tỷ nhấn mạnh vào công tắc điện tắt phụt.

Căn phòng mang một màu xanh nhợt của đèn ngủ. Lâm cố nuốt nước miếng với những cơn buồn nôn liên tiếp dồn đến tận họng. Nàng trở mình liên tục, tiếng sắt gỉ kêu kéo nghe như tiếng vông tre, nàng thấy ngọt ngọt... Đôi mắt cứ mở thao láo nhìn thẳng lên trần nhà, đầy sợ hãi... Cái bóng đen to lù lù cứ vây quanh nàng đầy ám ảnh. Nàng khê trở mình quay vào vách tường, tiếng nấc nhè nhẹ thốn thức trong đêm... Nàng đâu biết, cũng có người đang không ngủ, xót thương nàng...

- Lâm, hôm nay không đi học sao?

- Không, từ giờ thứ 7 và Chủ Nhật em nghỉ rồi môn Tài Chính Doanh nghiệp kết thúc từ bữa trước đang chờ ngày thi. Chị đi đi, trưa em nấu cơm.

Căn phòng có ít nắng chiếu rọi qua khe cửa sổ, lúc này nàng mới thôi sợ bóng tối, khép mắt và nằm im... ngủ đôi khi cũng khổ, nhất là lúc thẫn thức một hai nhất quyết phải cảnh giác cái bóng đen. “Chiều đi làm trước 30 phút, chị có chuyện muốn nói với em”. Lâm giật mình bởi tin nhắn của chị Hai - người quản lý nàng: “Lẽ nào chị ình nghỉ việc?”- Nàng lại ngọ nguậy cái đầu, nhét điện thoại xuống chiếc gối và nhắm nghiền mắt.

Nàng cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống này...(Ảnh minh họa)

...

- Tối Bông nấu ăn đơn giản thôi, bày chi cho tốn, tụi tao cũng ăn ở chỗ làm rồi , đêm về ăn qua chút thôi - Yến vừa xoa trét kem phấn lên mặt vừa hắng giọng.

- Ủ! Phải đấy Bông! Mà giờ tối đừng nấu cơm em nhé, tiết kiệm được cái gì hay cái nấy, mấy bữa xem thế nào mua cái đầm mới, bà quản lý chỗ này rầy la hoài kêu em nhà quê, bận gì bận hoài mỗi cái váy - Nga nhảy tưng tưng, lôi cái váy qua phần hông, rồi ngúng nguẩy đứng trước gương ngắm nghía.

- Mà này Lâm, bộ nghỉ nữa à?

- Bà chủ kêu em đến sớm 30 phút có chuyện, chắc cho nghỉ việc rồi.

- Mà y khùng à? Bộ ày nghỉ rồi cái giấy vay nợ kia vắt đi đâu? - Yến lạnh nhạt .

Lâm nằm dài trên giường, đảo mắt nhìn ba tỷ trong phòng, vẫn là cảnh hằng ngày: Tỷ Yến với Nga thì nhí nhéo đến giờ làm, tỷ Bông vẫn ôm cái laptop gõ lạch cạch.

Tỷ Bông là con gia đình khá giả trong Sài Gòn nhưng vì nhà xa nên ở trọ, Bông bằng tuổi Yến, hơn Nga một tuổi và hơn Lâm hai tuổi . Đôi khi Lâm vẫn tự hỏi sao tỷ Bông chăm lo học hành mà không kiếm cái phòng trọ nào đằng hoàng, tử tế, lại đi ở chung với ba đứa con nhà nghèo, giờ phải bán cả thân đi nuôi miệng rồi nộp những đồng tiền không sạch sẽ vào trường mua cái chữ. Cũng mấy lần, Lâm định hỏi nhưng sợ tỷ Bông giận đành thôi, tính tình Bông ít nói nên nhìn mặt chẳng hiểu Bông nghĩ gì?

- Trời , chuyện bình thường , bà ấy mà có nói vậy thì đi đi, chắc tại ngày qua mệt nên bữa nay bà hỏi ý mày sao thôi à. Nhanh, không trễ - Nga chen lời.

- Dạ! Vậy chị chờ em xíu nha.

- Ok ! Hôm nay thứ bảy, đông thì đông chứ cũng phải 19h mới có khách, chứ bọn văn phòng vô đó thì có mấy ai...

Yến mang đôi dép cao gót, xòe ô và bước ra cửa phòng: “Hai tụi bây đi sau, tao có việc”. Yến cười toe toét rồi khép cửa. Hai phút sau, lại dòm mặt qua cửa sổ nói khẽ: “Bông! Chiều mày thu đồ sớm rồi coi kĩ nhé! Hôm qua, lại mất cái quần lót, rõ là bực”.

Cả phòng được mở cười. Khu trọ sinh viên và người dân lao động từ tứ xứ đến mà, hỏi cái gì là bị đánh cắp cái đây, kể cả là cái quần lót dùng đã xỉn cả màu... Bản thân Lâm cũng thế, ra chợ hàng đồng mua cái vài ba nghìn dùng cũng được, ở bên trong chẳng ai để ý làm gì, mà mất cũng đỡ xót của.

- Trời! Mày bận cái đồ chi mà nhìn kì vậy?

- Dạ! Hôm qua về mệt, em quên chưa giặt đồng phục. - Giọng Lâm yếu xìu.

- Trời, kiểu này là bà ấy chửi cho banh xác rồi. Mà mày cười cái coi , nhìn mày tao còn muốn nhíu cả chân mày chứ đừng nói là con mụ bà sư tử đấy...

- Giờ làm sao đây Nga? Nghĩ cách giùm em đi!

- Làm sao tao biết mày? Ủa mà bữa nay thứ 7 đúng hông? Trời, 19 cái tuổi đầu mà hông nhớ chi hết là sao? Bữa nay bận áo dài mà.

Nga lắc đầu nhìn Lâm rõ chán, giúp Lâm đóng khuy áo, vuốt keo lên những lọn tóc xoắn kéo dài, rồi uốn mi cong giả... Lâm mỉm cười nhẹ, ánh mắt đượm buồn chứa đầy tâm sự ngân ngấn nước. Nga kéo Lâm về phía mình, nhỏ nhẹ: “Cuộc đời mà, muốn sinh tồn thì phải chiến đấu, nào ai muốn sinh ra trong gia đình nghèo khổ như mình đâu em”. Lâm mím môi, ngả đầu về phía Nga, phân đàn bà sinh ra sao đa đoan quá đổi. Trong phòng Nga thương Lâm nhất, tính Nga nóng nảy nhưng chẳng để bụng lại dễ mủi lòng. Nga có làn da mịn màng, khuôn mặt cứ tươi như hoa nhưng hễ cứ mở miệng ra, Nga lại than trời than đất, trách cái số của mình: “Không biết cái thân tao còn rách đến bao giờ đây cơ chứ?”

Mọi thứ nằm trơ trọi như chính nàng đang ở trong cái phòng mà ngỡ tưởng là chốn cầm giam! (Ảnh minh họa)

...

- Em chào chị Hai!

- Ủ! Vô đây Lâm. Hôm nay nhìn xinh hơn rồi đấy nhưng phải ngoan hơn hôm qua, hiểu ý chị chứ?

- Em... Ông ấy...

- Ủ! Chị hiểu. Hai lại gần, xoa xoa cái lọn tóc của Lâm, giọng đầy nịnh bợ: Làm cái nghề này dễ kiếm tiền, em có cái ngon bỏ miệng, hơn nữa có tiền đóng học và gửi về cho ba má dưới quê. Làm cái nghề này nhàn hạ mà lại đơn giản, chỉ cần em ngoan là họ thích, làm gì có lâu đâu mà chạy ào và toilet khóc như mưa vậy? Gần 20 tuổi chứ ít à?

- Em... Nhưng...

- Không em hay nhưng gì hết, cái giấy nợ vẫn còn kia, hợp đồng dài hạn vẫn sờ sờ ra đấy, bộ em thích hai mặt với Hai sao? - Hai nặng giọng nhìn đôi mắt ngân ngấn nước của Lâm. “Em đẹp, nhìn khóc cũng đẹp, cứ như hạt sương đấy, chịu khó ngoan, học xong lại có ít vốn làm ăn, phải khác ba má chứ, bộ tính dầm dề mãi ở mấy cái sào đồng chua à?”

-...

- Em vào thay cái áo dài này ra, mặc áo dài này, chị mới may cho em đấy, đính cườm kiểu khác, rất hợp với em. - Hai dịu giọng, nâng Lâm dậy đầy an ủi, lấy cái ngón tay “bắn thủ” gạt nước mắt nàng.

Hai lại bĩu cái môi lắc đầu: “Quê quá em ơi! Đi vô đây, thay cả cái đồng đồ lót ra, sao lại ăn mặc thế này cơ chứ?”

Lâm phát mặt mủi với cái bộ áo dài mỏng tanh để lộ cả nội y “hàng chợ”, thay vào đó là bộ đồ lót đồ chọi mà nàng nhìn đầy kinh hãi.

- Mình mặc nó, đứng ngay cổng sao? - Lâm sợ nhưng rồi vẫn bậm vào người.

- Vòng một nâng lên cả năm hay sáu phân chứ ít à? Nhìn vòng nào ra vòng đấy! - Hai cười đầy lẳng lơ và khoái trá.

- Bữa nay, em không phải ra trước cổng nữa, vô trong coi lại mặt mày đi, chừng 10 phút nữa sẽ có người đưa em đi.

- Đi đâu hả chị?

- Chị nói là công việc của em là ngoan và biết nghe lời mà! - Hai trừng mắt rồi đóng sập cửa đi ra ngoài, Lâm cúi đầu, mím chặt môi.

Cái căn phòng tối thui, nhá nhem màu xanh đỏ, có rền rền âm ỉ thứ nhạc nhảy nhót ở phía ngoài len lỏi qua bức vách. Quần áo, váy đầm treo lơ lửng, lấp lánh đủ thứ màu, phấn son cũng xếp tầng từng hộp... Mọi thứ nằm trơ trọi như chính nàng đang ở trong cái phòng mà ngỡ tưởng là chốn cầm giam. Chừng 10 phút sau như lời Hai nói, Lâm giật mình khi cái bóng đen to lù lù bước tới qua khe cửa...

- Chào cô bé, em khỏe chứ?

- Chú... chú...

- Sao lại chứ? Nói rồi, gọi anh nghe hông cưng? Ngoan đi, anh sẽ nói Hai thưởng cho em, hiểu không? Lại đây nào!

Như có lực hút diên rồ nào đấy, Lâm đứng dậy theo tiếng gọi và hai cái bàn tay thô ráp to kèn càng đang chìa ra phía trước. Hấn chộp luôn vào “hai trái dừa” màu đỏ kì lạ ấn bốp, Lâm nghiêng rặng, im bật... Rồi hấn lấy hai bàn tay ve vãn bờ vai thon thả của nàng và đặt lên đôi môi hồng bóng bẩy của nàng một nụ hôn có vị men và không khỏi xuyết xoa: “Tuyệt lắm! Nhất mực Hai này”.

Hấn kéo Lâm lên con xe Camry và dần dần mất hút, Lâm ngây mặt ra mặc tiếng cười khoái trá của hấn và chị Hai. “Hôm nay, mà còn chui vào toilet thì chắc ... ” - Cứ nghĩ thế là Lâm run bần bật.

Mặc chú tài xế lái xe, hấn cứ kéo đầu nàng chúi vào ngực hấn, rồi xoa đầu, nghịch tóc nàng, thậm chí luồn cả cái bàn tay đó qua mấy cái khuy bị giật bung, hấn chộp lấy vòng một độn lên cả bó của Lâm. Thế mà hấn cứ cười – nụ cười tít mắt đầy tục tĩu, còn nàng im bật và lòng nhủ thầm: “Phải ngoan, phải ngoan không Hai giết”.

2. Chương 2

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.2)

Lâm đến mềm nhũn cả người, những vết bầm trên nước da trắng bắt đầu tím tái lại... ?(Ảnh minh họa)

“Hôm nay nghỉ ngơi thoải mái đi nhé Lâm! Tầm 8 giờ tối hãy qua. Em rất biết nghe lời, chị rất thích. Khách có gửi lại tiền cho em, chị đập luôn vào sổ lương tháng này” - Lâm đau đớn nhìn dòng tin nhắn của Hai. Đêm qua Lâm mất ngủ tiếp và 7 giờ sáng nay, hấn mới đưa Lâm về tận ngõ. Kể ra thì hấn cũng rất tử tế, đưa cho Lâm một số tiền cũng khá lớn... Đâu đấy hình ảnh hấn - cái bóng đen đầy vẩn bẩn quẩn trong căn phòng này.

- Lâm, mày sao vậy? Hôm qua quán lại đông khách à? 11 giờ đã nghỉ rồi cơ mà, sao lại đi đến tận sáng?

- Dạ ... không có... Cũng bình thường, Nga à ! Bữa qua, Hai kêu em ở lại coi quầy chung với mấy đứa, bả bận việc.

- Ủm! Vậy mà cái mặt nhăn nhúm đến khó coi. Tao thì mệt, gặp thằng khách khó tính. Chán nhưng cũng khá à! Hay bữa nay rảnh, mày đi với tao qua siêu thị mua ít đồ đi.

Lâm gật đầu, co người ngồi dậy. Tuy mệt nhưng Lâm vẫn muốn đi. Nàng thấy ngọt ngào khi nằm dài trong phòng với những ánh mắt của Nga. Hai chị em kéo nhau vào Big C ngay gần nhà.

- Nga! Đưa em đi mua đồ lót được chứ?- Lâm bẽn lẽn.

- Hả? Bất ngờ ghê! Ok thôi , tao cũng phải sắm sửa cái, cũ rách rồi ... - Chẳng có gì là lạ khi Nga tròn mắt nhìn Lâm...

...

- Nga! Nga coi xem được không Nga? Em thích màu này, cứ nghĩ cái màu đỏ chói bộ đồ Hai đưa em sợ...

- Ủ! Cũng được nhưng loại người như Hai hồng cho tụi mình mặc vậy đâu! - Nga lắc đầu, nhìn ướm vào người rồi bỏ xuống, chạy qua bên. “Cái này đi, nhìn ổn hơn này”...

- Nhưng em hồng thích màu đó, nhìn đã thấy cả cực, nóng lắm! - Lâm nhăn nhó. “Mà trời ơi, cả gần năm chục ngàn một cái chứ ít hả? Xem nào, ngày trước, em làm tạp vụ lau chùi cả gần mười tiếng một ngày, tính trung bình là mới có bốn mươi ba nghìn năm trăm đồng, còn hồng được một ly sinh tố gì đó ấy ổng khách uống trong vài phút nữa. Thôi em không mua đâu, tiếc lắm!

- Có vậy mới biết sinh viên đi làm thêm bán sức lao động cực thế nào. Thôi lấy đi, lấy luôn cho tỹ Yến, bữa qua mất đồ, bả ấy còn tiếc đứt ruột kia...

Nghe lời, Lâm nhặt cho cả Bông rồi bỏ vào sọt. Cứ ngắm, sao cuộc sống bèo bọt quá chừng...

- Một ngày bỏ ra cả đêm đi làm, nếu chân chính thì bèo bọt như mây tính đấy: đủ tiền phòng, tiền linh tinh. Không đi qua đêm, tiền học, tiền phát sinh lấy đâu ra? Không biết cái thân tao còn rách đến bao giờ đây cơ chứ?

Nga vừa bỏ đồ vừa rút tiền than nhưng Nga đâu biết đêm qua Lâm vắng nhà cũng chỉ để phục vụ vị khách đầu tiên?

...

Lâm leo lên giường tầng hai, đặt mình xuống một cách nặng nề. Bụng nàng đói cồn cào nhưng lại chẳng muốn ăn gì cả. Đêm qua, nàng vẫn tông thẳng vào toilet và ngồi lì ở đó một lúc lâu. Vẫn như đêm trước, hấn dờ cái thói khiến nàng phùng má trợn mắt cúi đầu xuống giường, lấy gối ghì chặt không dám nhìn... nhưng mở miệng là Hai, đóng miệng lại vẫn là Hai, nàng bị hấn bỏ cả cái thứ đó vào miệng sâu đến tận họng khiến nàng kinh hãi đến khó thở, bịt chặt miệng, nhắm mắt nhắm mũi xông thẳng vào toilet và tổng toàn bộ những thứ thức ăn trong ngày ra ngoài.

Nga đâu biết đêm qua Lâm vắng nhà cũng chỉ để phục vụ vị khách đầu tiên? (Ảnh minh họa)

Mặt nàng tái mét, còn hấn, hấn cười vì sự ngây thơ của nàng nhưng chính sự ngây thơ không biết gì của nàng lại làm hấn thích. Hai đêm liên tiếp hấn chỉ cần nàng học được những cách sơ đẳng làm tình, những cái cầu véo lên ngực mình và lấy tay tét kêu đen đét vào mông là được, ngoài ra chẳng đòi hỏi gì thêm.

Lâm đến mềm nhũn cả người, những vết bầm trên nước da trắng bắt đầu tím tái lại, cứ một mình mua lấy chừng hai nghìn đá, chui vào nhà tắm và tự chườm lấy. Lâm không khóc nữa, mắt chỉ ngân ngấn thôi... “Lâm không hứ nữa, Lâm phải ngoan, ngoan thật ngoan”; “Lâm sẽ cố gắng không chạy vào toilet nữa”; “Lâm sẽ chiều ý hấn, chiều cái bóng đen lù lù cứ tối ngày nhảy múa trong đầu”... Lâm ngồi lên bồn cầu, ngả đầu lên bệ trắng, nhắm mắt và ngủ quên trong một môi, âu lo...

- Trời ơi, Lâm! Mày làm gì mà tối ngày ngồi trong nhà tắm là sao? - Tỷ Yến lại gào nàng.

- Em ngủ quên! - Lâm cười gượng gạo và thò đầu ra ngoài.

- Ngủ dưới sàn nhà à? Dạo này tao thấy mày cứ điên điên sao ý, mặt cứ ghệt ra, nhìn rõ ngu. Nếu làm ở đó mệt quá thì xin nghỉ vài hôm, mặt mày xanh như tàu lá chuối rồi đấy.

- Vâng! Để em xem thể nào chứ tiền học kì tới lại sắp nộp rồi, với lại em em năm nay thi Đại học, nhà cũng túng thiếu lắm!

-Ừm! Nhà tao mà có khá giả gì thì cũng ày, đằng này... mày thấy đấy, mỗi đứa một hoàn cảnh... - Yến thở dài, ôm bộ đồ trước ngực tiến vào nhà tắm. Nước chảy xối nghe rền rền tai, đầu Lâm cảm thấy ong quá!

- Ngày Lâm, nhà em có mấy anh chị em? - Bông quay sang hỏi, vẻ mặt rất lạnh lùng.

- Có em với hai đứa nữa, đứa năm nay thi Đại học, đứa năm nay lên cấp ba.

- Ừ! Ở quê nghèo khổ lại sanh con rõ lắm, sanh thì sanh dày quá, nuôi cực phải biết.

Lâm đưa mắt nhìn thái độ của Bông... thì Bông vốn là người ít nói mà, nói câu nào là nghiêng câu đấy. Lâm ngả mình xuống, nằm im... chợt nhớ hôm nay tận 20 giờ mới làm, Lâm sẽ ngủ, ngủ thật sâu... Lâm mở nắp hộp nhựa đựng thuốc, bỏ vào miệng hai viên màu trắng, đôi mắt lim dim nhắm lại, chỉ thấy cái bóng lù lù bỗng mờ nhạt, tan và loãng ra trong không khí, Lâm chìm mình...

- Em làm ở chỗ chị Hai lâu chưa?

- Dạ cũng hơn một tháng ạ?

- Thế chị Hai cho đi bao nhiêu khách rồi?

- ... Chú ... À anh, sao anh lại hỏi thế?

- Thế chị Hai cho đi bao nhiêu khách rồi?

- Anh là người đầu tiên . - Lâm cắn môi nhìn thẳng.

- Chị Hai dặn em nói thế hả?
- Sao anh nói nhiều câu khó hiểu quá!
- Giờ muốn về hay ở lại.
- Dạ thế nào cũng được ạ!
- Nằm xuống, nhắm mắt và ngủ đi!

Hắn nói lạnh te. Rồi dựa người vào thành giường, kéo Lâm lại chúi vào ngực hắn, đặt tay Lâm lên cái bụng đồ sộ mỡ, nhiều tầng. Hắn nhắm mắt, không nói gì nữa. Lâm im bật, mở mắt tròn xoe khê ngẩng đầu nhìn: “Nếu cả hắn và Lâm không trần truồng thế này, chắc chẳng khác nào cái cảnh cha ôm con gái yêu trong lòng quá!” - Nước mắt Lâm chực trào.

- Sao không ngủ? Nhìn gì mà kinh quá vậy cưng? Sao cưng lại làm cái nghề này? – Hắn thấy Lâm không chớp mắt nên liền thoáng hỏi.

- Em nói anh không được nổi nóng nhé! – Lâm nhẹ nhàng nói.

-... - Hắn gật đầu.

- Vậy đêm về, sao anh không về nhà với vợ con, mà lại... - Lâm thấy đứng hòng và hắn cũng đã hiểu ý của nàng. Hắn trở mình một cách khó khăn, đặt đầu Lâm nhẹ nhàng xuống cái gối trắng. Những làn khói thuốc hắn nhả ra khiến Lâm ho sặc sụa. Biết ý, hắn ném xuống sàn nhà, đẩy cái dép lê đi đi tắt ngủm.

- Nếu tôi không trả lời câu hỏi này thì em cũng không cần phải có đáp án cho câu hỏi trước. Thông minh quá đấy cưng! Ngủ đi!

Khi nào mình đói trong mòn mỏi và chết trong kiệt quệ thì mình sẽ được trả về với đất (Ảnh minh họa)

...

Từ hôm đó trở đi, Lâm vẫn gặp lại hắn trong quán cafe - bar này, chỉ cười mỉm và vài ba câu xã giao chứ không đi qua đêm hay gần gũi gì nữa. Lâm cũng không biết hắn nói những gì với Hai mà cứ mỗi lần gặp Lâm, Hai lại cười tươi như bông hoa nở bung vỡ cánh. Lâm lại trở lại công việc của một cô tiếp tân, đứng ngoài cổng dẫn khách vô trong: nay váy ngắn thì mai áo dài, nay tóc cột thì mai phải thả... cứ thế, cuộc sống của Lâm đi qua những tháng ngày sinh viên năm nhất trong mòn mỏi.

Phòng trọ có bốn người, giờ cũng chuẩn bị vỡ đôi. Yển quyết định ra ngoài Bắc làm việc với cái bằng Cao đẳng trong tay. Thịnh thoáng Yển điện thoại hỏi thăm chị em trong phòng, cũng chỉ than ngoài này lúc nóng, lúc lạnh nhưng được cái chuyển quần áo đủ màu, là con gái phải biết điệu chứ. Bông quyết định liên thông và vẫn ở chung phòng, hàng ngày vẫn lo cơm nước và coi phòng trọ, vẫn lảm lì, ít nói. Nga thì chẳng khác gì Lâm, ngày đi học, tối đi làm thêm đến giờ “gà lên chuồng ngủ” mới chịu mò về, có khi đi biệt luôn đến giữa trưa ngày hôm sau.

Nga là sinh viên Cao đẳng năm cuối, Lâm thì học năm thứ hai, đủ thứ tiền phải đóng ... Lâm phát ngột ngạt, tự đi làm nuôi thân, tự đóng tiền học chứ chẳng mở miệng về quê xin tiền. Đôi khi Lâm vẫn rúc đầu trong chăn, khóc thầm và nghĩ: “Mình là con của đất, trời bắt mình ngoi lên trên mặt đất để hành hạ, đợi khi nào mình đói trong mòn mỏi và chết trong kiệt quệ về cả tài chính lẫn tinh thần thì mới trả về với đất” - những giọt nước mắt Lâm vụn vỡ thấm dần vào gối chăn.

...

- Con nhỏ ngoài cổng xinh gớm, cái gì ra cái đấy!

- Thằng này hỏi ngu, tiếp tân rồi còn phải “tiếp thực”, không xinh sao nổi...

Tiếng cười chát chúa của hai gã đàn ông ngồi ngay bàn cạnh cửa quán đập vào tai nàng bồng rât. Ừ, Lâm còn phải tiếp thực chứ? Tiếp rất nhiều rồi, thằng nào cũng khôn nặn và nhiều trò quái gở ở trên đời cứ dồn lên tấm thân nhàu nhĩ của nàng. Bây giờ toilet chỉ là cái phòng rộng thoi, chẳng phải nơi chứa chấp nàng và những dòng nước mắt lẫn xối xả vì nhiều cái lí do nực cười mà cuộc sống của con búp bê tình dục phải rộng lòng hứng đón.

Nàng đã biết làm tình thành thạo và nhận tiền trai trả rất sòng phẳng bởi vì nàng đã biết “ngoan” và “chiều chuộng”. Khuôn mặt vẫn điềm đạm, ít nói, thỉnh thoảng chỉ mỉm cười như nụ hoa e ấp buổi sớm còn đọng sương, thanh khiết và mùi thơm nồng nàn khó tả chỉ của loài hoa dại. Có những ông khách lạ của quán đến hỏi Hai mà cứ ngỡ nàng là “gái tân”. Những lúc không có khách ra vào, Lâm chỉ im lặng nghe cuộc trò chuyện không đầu cuối của mấy anh chàng bảo vệ, thỉnh thoảng ngẩng cao đầu nhìn bầu trời đen ngịt, lớn vồn mấy vòm mây nhợt nhạt bay bay chậm chậm rồi mất hút...

3. Chương 3

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.3)

Lâm cười vì anh ta là vị khách trẻ nhất trong quãng đời làm điểm của nàng! (Ảnh minh họa)

- Lâm, vô trong đi em, có khách cần gặp! - Giọng Hai ngọt lịm hơn mía lùi.

Dù Lâm đã làm hơn một năm nhưng Hai cưng lắm. Một phần vì Lâm đẹp, giờ lại thêm “ngoan”, lương dù tăng không nhanh nhưng mũi tên “tiền” vẫn luôn xiên lên chệch hướng chiều phải.

Hai gã đàn ông lúc này bỗng cười phá, anh chàng nhìn Lâm lên giọng: “Từ từ không té ngã cô em”. Lâm nhìn lạnh nhạt, cúi đầu coi như phép lịch sự tối thiểu và tiến thẳng về phía quầy bar. Vị khách đầu tiên mỉm cười, Lâm cúi đầu lễ phép.

“Cũng chỉ là ngủ với hần qua đêm thôi mà” - Lâm nghĩ thầm và đồng ý. Bây giờ chứ có phải thời gian trước đâu mà sợ sệt? Đủ các kiểu từ đứng, ngồi hay đằng sau... Lâm sẽ làm cho hần phải sáng mắt lên vì sung sướng. Hơn một năm không gặp lại nhau mà kinh nghiệm đã đầy mình.

Lâm kéo khóa lột bỏ bộ đồ cũ, khoác lên mình chiếc áo thun và quần jean, đeo ba-lô và leo lên xe, đưa hai tay ôm bụng hần, tựa đầu lên vai một cách thành thạo và chuyên nghiệp. Lâm cảm nhận rõ hần chột rùng mình, chắc vì chữ “ngờ”. Lâm nhếch bờ môi, rồi không nói gì.

Hần không đưa nàng vào một khách sạn nào cả, lòng vòng hơn một giờ đồng hồ ngoài phố, nàng thấy hơi lạnh, co mình và siết mạnh hai tay vào bụng hần:

- Em nghĩ là nên về nhà đi!

- Yên tâm. Tôi sẽ tính tiền cả giờ chạy ngoài đường cho em.

- Dạ...

- Hơn một năm, em tiến bộ nhanh thật, chẳng e dè như lần đầu gặp tôi.

- Anh cũng thế, không còn vồ vập hay vội vã, không cười tí mắt hay những câu nói bông đùa. - Lâm nói lèo một hơi. Ngồi phía sau, nàng nhìn rõ bộ mặt nhau mày của hần in hần từ cái gương, nàng cười.

- Tôi chỉ thích cười đùa với trình nữ thôi.

- Nghĩa là từ hôm nay anh không thích cười đùa với em? Vậy nếu anh rảnh rang cứ đưa em đi hóng gió thế này, em không lấy gì đâu.

- Tôi biết em cần tiền, một hay hai phút của em cũng kiếm được bạc trăm mà! - Hần rú ga và lượn qua bên kia đường mặc sự ngỡ ngàng cho đến kinh hãi của nàng ngồi sau.

“Cũng phải... một hay hai phút mỗi lần mà” - Lâm nghĩ bụng rồi lại mím chặt môi.

...

Lâm lột bỏ bộ đồ, trần truồng trước mặt hần. Cái thân hình đầy đặn với ba vòng căng đầy, trắng mịn ngời lên trên chiếc nệm trắng bông bênh.

- Làm cái gì mà nhanh vậy? Tôi có nói là hôm nay tôi thích thú với em đâu?

- Vậy anh đưa em vào đây là ý gì?

- Chụp nude.

- ... – Lâm nhú chân mày.

- Được không? Tôi sẽ cho tiền đưa em ra khỏi cái quán đó và chấp nhận làm người mẫu nude cho tôi... một mình tôi thôi, trong thời gian tới.

- Người mẫu nude, giống thế này đây à? – Lâm đưa hai tay ra phía trước, nhún vai, đôi mắt tròn căng hỏi.

- Ủ! Để chụp, để vẽ và thậm chí là...

- Em cần thời gian suy nghĩ.

- Tốt thôi, giờ thì nằm xuống đây, dạng cái chân ra! - Hấn hất hàm ...

Trong đêm đen, mọi thứ như bình yên phẳng lặng, chỉ còn thứ tiếng rên rỉ làm tình của loài động vật cao cấp hơn cả, mà hề cứ dính với nhau thì người ta cũng có thể so sánh là loài động vật bậc thấp nhất đang cùng nhau diễn lên một bản hòa tấu đầy dục vọng, ái ân... kẻ xuất xoa khê khàng, kẻ cứ rít lên như tiếng chó kêu ông ổng trong màn đêm.

Cuộc sống của một con diêm rồi sẽ ra sao? (Ảnh minh họa)

- Tụi bây khỏe cả chứ hả?

- Khỏe, bà chị ơi! Thế hơn năm ra Bắc có gì tốt không?

- Trời, lạnh thấy mồ. Gì mà xuống còn hơn 10 độ này. Ngoài này được cái trai Hà Nội đẹp. Hi... hi...

- Nhìn các chàng ấm hơn ha. Mà em nghe bảo Hà Nội hay nói không với gái tỉnh lẻ lắm, ròm chi cho bần mắt hả chị? – Nga dài giọng kiêu chê bai.

- Ủm! Tao có nói tao yêu trai Hà Nội bao giờ, chẳng thấy ớn! Tao yêu một chàng tỉnh khác nhưng làm ăn ở Hà Nội. Đang đứng đỉnh thay đồ này, xiu chàng lên đón về ra mắt gia đình.

- Nhanh quá vậy? Chị quen bao lâu rồi?

- Từ ngày mới ra đây nè, đụng nhau ngoài ga tàu, cũng may có hấn kiểm phòng trọ giữm, không tao chết.

- Nghe chị nói thế thì chúc chị may mắn nhé! Bình tĩnh đây, nghe bảo người Bắc kén lắm! “Chê mông, chê má, lựa chân tay”.

- Ủm! Cái này chị cũng nghe nói rồi. Nào thì coi mông, coi mặt với cách đi. Chị sẽ cố gắng lựa chân lựa tay trong mọi hoạt động. Em yên tâm, tối a lô báo cáo.

Nga cười lẩn lộn: “Lấy chồng đâu không lấy, thích lấy người Bắc. Gái Nam mà làm dâu Bắc thì cảnh mẹ chồng nàng dâu bể rồi...” Lâm cười mỉm, cũng lè lưỡi khi nghe Nga nói về người Bắc rồi leo lên Nga thủ thỉ ít chuyện. Bông vẫn thế, ngồi tốt trên giường tầng ba và viết lách hay vẽ gì đó, Lâm thấy cảm chỉ và màu tô.

- Diên à? Thăng diên nào mà nói thế! Mày mà đi theo, có ngày nó gửi hình đây cho hiệu trưởng trường mày đây nghe chưa? Đồ diên! – Nga gắt gỏng, té tát.

- Thì em mới nói em suy nghĩ và về nói với chị. Chị nói cũng có lý, nhưng ít nhất em cũng thoát được khỏi chỗ café – bar đó. Em thực sự mệt mỏi với những thằng Nhật, thằng Hàn và những trò lố của bọn đàn ông. Em mệt mỏi vô cùng... – Tiếng thút thít, thì thầm vào tai Nga...

- Em thoát chỗ bà ta rồi còn một đồng việc rắc rối khác, em nghĩ ổn hơn à? Khi sinh ra, nào ai có muốn gia đình mình nghèo khổ, thân mình bị chà đạp hết thằng này đến thằng khác. Em làm ở đây cũng hơn một năm rồi, ráng vài bữa nữa cho xong nợ và khoản học phí để còn tốt nghiệp, làm lại từ đầu, dù phận bạc còn tốt hơn là đi nude, hiểu không?

Lâm ậm ừ không nói gì nữa. Nghiêng mình vào tường và nằm im bất động. Chỉ nghe tiếng Nga: “Nằm ngủ đi, tao đi nấu cơm trưa, ăn uống cho khỏe còn đi làm, bữa nay cuối tuần mệt đây”.

...

- Suy nghĩ chưa chừng?
- Em không làm đâu! Nghĩ kĩ lắm rồi.
- Cũng tốt thôi. Thiếu gì người, chẳng qua thương chừng nên hỏi ý thế nào.
- Vậy em cũng cảm ơn ý tốt của anh. Anh ngồi chơi, em ra làm việc.
- Đi đi...

Lâm cúi đầu chào hân, đưa mắt về phía Hai tít trong quầy bar mỉm cười rồi bước ra cổng. Lâm thấy có một người đàn ông quen quen đang nhìn về hướng nàng không chớp mắt, đầu đó cái quá khứ của đêm trước hiện về, nàng thấy còn cào ruột gan. Lại ám chỉ gì nàng đây? Hôm nay đi có một mình, ông bạn mồm lưỡi thối hôm qua không thấy đâu cả.

- Em khỏe chứ?
- Em nghĩ là đủ khỏe để đáp ứng nếu anh cần đàn bà đêm nay? – Nàng nói trắng phốt, hân cúi đầu cười tủm.
- Em thẳng thắn nhỉ? Bộ nhìn mặt anh giống dê xồm lắm à?
- Đàn ông thẳng nào chẳng có máu dê trong người và “diễn” là một nghề thuần thực và cực hot trước mặt đàn bà.
- Em nói nghe giọng điệu muốn hất trời, lật vung và đập bể đầu cánh đàn ông quá! Mà này, tôi còn chưa đụng lấy một sợi tóc của em đâu đấy nên tốt nhất là bỏ cái thái độ đấy đi.

Lâm thấy giọng hân bức bối và hình như nghĩ mình cũng sai. Đêm trước là bạn hân giấu cọt nàng chứ có phải hân đâu mà câu nào bật ra khỏi miệng cũng đầy chua chát? Nàng xin phép ra ngoài, hân trả lời một câu lạnh tanh và bức tức: “Biển đi! Đồ điểm ngoa ngoắt”.

Dường như Hai cũng không biết chuyện phía gần ngoài cổng này nên nàng sẽ yên thân, không bị phạt lương hay cái lườm nguýt nào cả. Lâm thở dài thườn thượt, đôi chân nặng trĩu ịch ạch trong từng bước đi. Bỗng “cái tét” trên đầu của thằng Hàn bước vô quán đặt lên mông nàng khiến nàng bừng tỉnh... Cái miệng xinh xắn nở nụ cười tươi như bông Bò công anh tan ra trong gió. Xong công việc là cười, nàng lấy tay phủi phủi cái mông mình như hất cái bàn tay bẩn thỉu của gã trai làng chơi.

- Này, lại đây!
- Anh cần gọi thêm gì ạ?
- Thêm tăng hai.
- Vậy mời anh vô trong quầy, chị quản lí sẽ giúp anh tìm người đẹp theo ý anh muốn.
- Đẹp cái cu khỉ gì? Nát hết rồi. Cưng bảo chừng đủ khỏe để chiều anh đêm nay đúng không?
- Vâng!

Anh ta tên Uy Vũ – nàng thật lòng khen tên anh hay. Vậy mà anh ta cười mỉa mai: “Cái khoản nịnh bợ này có cần phải tính thêm vào tiền làm tình không nhỉ?”. Nàng chua chát: “Nếu anh thừa tiền và hài lòng khi làm tình với tôi”.

Uy Vũ cũng không hỏi tên nàng, dù nàng bị ức chế bởi nhiều câu nói xúc phạm danh dự nhưng nàng vẫn thích nhìn anh ta đứng đưa người theo tiếng nhạc khi lái xe, nụ cười rất công tử với chiếc răng duyên. Nàng coi cách ăn mặc của anh ta thì có lẽ là đi làm công sở. Hình như những vị khách trước, nàng chỉ hướng mắt ra phía ngoài cửa kính nhìn khung cảnh Sài Gòn đêm...

Uy Vũ khác tất cả những người đàn ông đã từng đến với nàng (Ảnh minh họa)

Hôm nay, họ không phải khách sạn nào cả mà là nhà của anh ta.

- Đẹp chứ? Vô nhà tôi đi.

- Anh ở đây một mình à?

Anh ta đáp cụt lủn “Ừ” rồi lái xe thẳng vào sân.

Lâm cười vì anh ta là vị khách trẻ nhất trong quãng đời làm điểm của nàng mà sở hữu cái nhà ngang ngửa với những ông bụng phệ. Anh ta còn quái đản hơn cả những thằng già khi nàng hỏi phòng ngủ ở đâu thì anh ta chỉ thẳng vào cái ghế sofa: “Tôi thích làm tình ở đó hơn là một cái giường”. Rồi đủ những lí do kì cục: “Tôi thích bật đèn sáng, chứ không phải làm tình với một con điểm trong đêm đen thui”; “Tôi cần cô rên rỉ và chủ động chứ không phải cứ đàn mặt ra và cắn chặt môi như thế”;...

- Bình thường một đêm, cô đi với bao nhiêu khách?

- Một hoặc không hoặc năm đến sáu.

- Khỏe quá! “Chơi đàn” thế cơ à?

- Vâng! Xong việc rồi, tôi về được chứ?

- Đêm nay là của tôi, tôi sẽ bao cô bằng năm hay sáu thằng kia. Tắt điện thoại đi.

- Cũng được thôi, ít nhất tôi cũng đỡ tiền xe ôm đến khách sạn.

- Những người làm điểm như cô thì cao giọng vừa phải thôi chứ?

- Tôi không thích! Vì con điểm như tôi nhưng không có hứng thú với nghề.

- Không hứng thú sao còn trần truồng đi làm? Nói thế mà cũng nghe được?

- Vì anh là loại đàn ông cần hứng thú và dư tiền đi bao cho điểm. Vì điểm như tôi thì cần tiền nộp học và nuôi em. Anh hỏi gì nữa không?

Uy Vũ không nói gì cả... Anh nằm vật ngửa ra ghế sofa vài giây, rồi đứng dậy bế nàng lên trên lầu và đặt nhẹ nhàng nàng xuống giường chứ không phải ném nàng như một con búp bê tình dục như biết bao gã đàn ông khác. Anh ta bế nàng lên giường, kéo chăn, ôm nàng và nhắm mắt...

- Ngủ đi.

- Anh có nghĩ là mình đang lãng phí không?

- Lãng phí gì?

- Tiền?

- Là sao?

- Anh phải trả đêm nay cho tôi bằng năm hay sáu thằng khác đấy? Trong khi đó giờ chỉ nằm yên .

- Tôi không thiếu tiền và tôi cần một con điểm ngoan. Mà cô tên gì?

- Lâm!

- Nghe như đàn ông vậy?

- Ừm! Vậy anh nghĩ mình đang là gay hay sao khi vừa quan hệ với tôi?

- Ôi! Tôi thề là tôi chưa thấy con điểm nào hay bởi mớ chuyện như cô đấy?

- Hóa ra anh vẫn thường xuyên chơi điểm à? – Lâm cũng chợt nghĩ hôm nay mình nói quá nhiều .

- Ừ! Nhưng đúng là cô là con điểm không hứng thú với nghề thật - Anh ta vòng tay vào eo nàng, hôn lên trán rồi ngủ. Lâm nghe hơi thở đều đều trong căn phòng yên ắng này .

Uy Vũ khác tất cả những người đàn ông đã từng đè lên người nàng, cắn nàng, cấu véo nàng. Uy Vũ thì không thế! Anh chỉ chửi bâng quơ vài câu chứ cử chỉ chân tay rất nhẹ nhàng và điệu bộ, thậm chí những vết bầm đen vì người ta cấu véo, Uy Vũ cũng chỉ đưa tay đến xoa nhẹ rồi đặt môi hôn mình lên đấy, thỉnh thoảng anh chỉ cười nửa miệng: “Không khéo mình bị con điểm này nó mê muội rồi cũng nên”.

Sau đêm đó, Uy Vũ hay đón nàng về căn nhà này, tại phòng này, giường này, và những gối chăn này... Hai người họ ngủ đến sáng, rồi anh đưa tiền cho nàng rất sòng phẳng. Uy Vũ và nàng cùng đi ăn sáng rồi anh vào công ty và tài xế riêng của anh đưa nàng đến trường hoặc về nhà trọ rất đúng giờ.

4. Chương 4

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.4)

Em cũng không biết bao nhiêu người đàn ông đã chà đạp lên người mình (Ảnh minh họa)

- Thế bên nhà đấy chịu chị không? Em thề là có bị điên mới chê chị? Chị em đẹp, việc làm ổn định thế còn gì?

- Phận nghèo khổ lắm, hỏi làm gì?

- Là sao, em đang hỏi chị chuyện ra mắt gia đình anh ấy mà?

- Bà ấy nói thẳng là nề nếp gia cảnh không hợp, tuổi tác lại càng không. Còn cố tình cưới nhau thì công danh sự nghiệp tay trắng, đường con cái thì lặn đục, khuyên tao là chủ động bỏ con bà ấy đi, nếu thương nó thì phải buông nó ra cho nó hạnh phúc. Thử hỏi da mặt tao chứ có phải da trâu đâu mà không buông?

- Trời ạ! Em nói có sai đâu, mấy bà già người Bắc là mệt lắm! Thế ông kia cũng chịu chia tay với chị vì cái lí do củ chuối đấy à?

- Ông ý hiểu thảo với ba, với má, nghe là phải...

- Quên phéng đi chị, nghĩ chi tổ nhục đầu.

Nga cúp máy, miệng lẩm bẩm chửi thề mấy mẹ già ngoài Bắc. Lâm sinh ra cũng là người gốc Bắc nên hiểu phần nào. Cô thấy thương chị Yến đành nhắn tin an ủi.

Gần đây, Lâm hay nghĩ về anh chàng Uy Vũ kinh khủng. Lâm chẳng đi với gã nào ngoài chàng Uy Vũ cả. Chàng cũng thường lui đến café – bar chỗ nàng làm vào mỗi buổi tối, ăn tối, nhâm nhi café đến 22h rồi đưa nàng đi cùng hoặc có khi lại về một mình. Nàng nghĩ: “Một lần cũng tạo nên thói quen. Từ lâu rồi nàng bỗng có thói quen hằng đêm được chàng ôm trọn mình chìm trong giấc ngủ. Đâu đấy, Uy Vũ mỉm cười quanh căn phòng này... ấm áp, yêu thương đến lạ kì!”.

- Cứ ngồi cười tủm hoài vậy mà?

- Đâu có? Em đang nghĩ lại mấy chuyện trọc phá đùa nhau trên lớp ý mà!

- Trời đất, còn gần năm nữa là tốt nghiệp rồi đấy bà cụ non ạ. Tính thế nào thì tính cho dứt nợ với ả Hai đi, rồi đi làm đoàn hoàng lại từ đầu.

- Vâng! Chị thế nào rồi?

- Đang tính, hết tháng này dồn vén vào trả xong, tháng sau đi làm nhưng lương bèo bọt quá, ráng chịu chút giờ sao? Tuổi thanh xuân thì coi như sắp hết chỉ vì kiếm tiền lấy được cái bằng này thôi đấy! Coi như tao trả xong nợ đời. – Nga thở dài, bước vào nhà tắm, vòi nước lại xối xả...

- Bông! Chị vẽ gì đấy?

- Vẽ hoa, vẽ rừng, chứ vẽ gì?

- Sao chị vẽ hoài một thứ vậy? Mà em công nhận chị vẽ đẹp ghê! - Lâm ngắm nghía tờ A4 không ngớt lời khen. – “Nhưng mà chị ơi rừng sao mỗi cây, mỗi hoa ạ?”

- Thì chị yêu rừng mà. Rừng chị trồng, hoa tự mọc nên ít! Hỏi khùng quá?

Cuộc sống của Lâm bây giờ hình như màu đen bắt đầu mờ xỉn... (Ảnh minh họa)

Lâm gãi đầu cười... bỗng thay đổi suy nghĩ về Bông: “Thực ra chị ấy cũng rất đáng yêu, vậy mà xưa nay mình cứ hay xa lánh và sợ sệt”. Cuộc sống của Lâm bây giờ hình như màu đen bắt đầu mờ xỉn, những đám

mây trắng, mây xanh bắt đầu lớn vồn vẫy quanh, Lâm hay cười lắm, nụ cười bùng tỏa như những cánh hoa vỡ tan ra theo gió. Đâu đây ở giây phút này, chàng Uy Vũ quần quanh...

...

- Em ngủ đi, hôm nay anh không hứng.

- Lần sau, không hứng đừng đưa em về đây nhé!

- Không về đây để đi với thằng khác cho có tẩm có món à? Yên tâm, tôi đưa cô đi là tính tiền, không nhất thiết phải làm tình đâu!

- Anh?

- Ngủ đi!

Lâm uất hận, cắn môi... từng giọt máu đỏ thấm lên gối. Khi mùi máu tanh nồng nồng phả vào không gian, Uy Vũ mới quay người lại nhìn nàng:

- Trời ạ! Nửa đêm mà cô còn tỉnh làm ma cà rồng hả? – Kéo vội khăn tắm, anh thấm nhẹ lên đôi môi đang bật máu của nàng.

- Em đã nói em là một con điểm không yêu nghề, anh hiểu chưa? – Lâm hất tung cái khăn anh đang cầm ra khỏi miệng mình. “Em cần tiền, em kiếm tiền vì em nghèo. Em biết em nghèo nên em phải cầm mồm khi bị ai đó chỉ trích. Nhưng làm ơn, anh đừng có nói những cái giọng đó với em?”.

- Em kiếm tiền làm gì?

- Nuôi cái miệng mình, mua cái chữ ở giảng đường và nuôi em trai không phải em ruột mình đang học Đại học. Em biết anh thuộc tầng lớp nào trong xã hội nhưng đừng mặt sát vào mặt em bằng những câu nói kim đâm như thế!

Uy Vũ kéo nàng về phía mình: “Anh xin lỗi, em ngủ đi!”.

- Em xin lỗi... dù là một con điểm không yêu nghề thì cũng chỉ là một con điểm đúng không anh? Anh chửi em là đúng, lần sau cứ chửi như thế, nặng và thậm tệ hơn cũng được, em quen rồi!

- Chẳng ai nở lòng chửi người mình yêu đâu, khùng ạ!

- Là sao? – Lâm thấy lòng mình rạo rực, bộ mặt hân hoan ngẩng đầu nhìn Uy Vũ .

- Không, ý tôi là chửi con điểm mặt dày như cô thì chửi mãi cũng thế thôi. Ngủ đi!

Như có ai đó cầm dao đâm vào ngực mình, Lâm như té ngựa bởi câu nói của Uy Vũ. Chàng nói đúng, một con điểm như nàng làm sao lại muốn được chàng yêu? Nuốt nước bọt, dồn tất cả những uất ức, khổ đau, nàng thở hổn hển và đặt nhẹ tay mình xoa xoa trước ngực... như vừa bị một gã bụng phệ nào đè lên và dí cái thứ đó vào miệng. Nàng thấy buồn nôn kinh khủng, đứng dậy và chạy thẳng vào nhà tắm.

- Này, ra ngoài nhanh lên!

- Làm gì?

- Làm tình

- Được thôi!

Lâm lấy hết bình tĩnh bước ra ngoài, khuôn mặt vẫn lấm lem nước và những lọn tóc dính lên nhìn thật thảm hại.

- Làm gì mà nhìn tệ thế? Cũng có biết là làm điểm thì phải trau chuốt lắm không?

- Thưa anh là tôi biết! Nhưng mong anh cũng biết là tôi là con điểm không yêu nghề cho nên chẳng việc gì phải quan tâm trau chuốt nhiều. Nếu anh cảm thấy tôi rách nát quá hoặc không hài lòng thì a lô đến chị Hai tìm người khác. Tôi xin phép! – Dứt lời, Lâm tiến về phía cuối giường vợ bộ quần áo, nhanh tay hơn nàng một bước, Uy Vũ đã tóm lấy chiếc khăn quần trên cùi chỏ nàng và vòng tay qua cái eo thon gọn kéo lại phía mình.

Nàng muốn được hưởng cảm giác hạnh phúc trọn vẹn mỗi khi ở bên Uy Vũ (Ảnh minh họa)

- Anh biết em là con điểm không yêu nghề rồi. Và làm ơn từ nay đừng nhắc câu nói đó một lần nào nữa trước mặt anh, hiểu không? Em làm nghề này từ bao giờ?

- Được gần hai năm, kể từ ngày lên thành phố và đi học. Em cũng không biết bao nhiêu người đàn ông đã chà đạp lên người em. Nhưng em nhớ duy nhất ba người, ba người bước vào cuộc đời em để ấn tượng mạnh cho đến tận giây phút còn ngồi đây.

Uy Vũ thấy hơi điên trong người... Anh vòng tay ôm eo nàng như đứng sững, rồi ngã người vào thành giường, ôm nàng và nghe nàng kể.. “Anh đang nghe, em cứ nói đi”.

Người đầu tiên là dưỡng em. Bây giờ em đi làm cái nghề này một phần nuôi mình, một phần phụ Dưỡng và mẹ nuôi hai em trai cùng mẹ khác cha đang học. Quê em nghèo, ba ruột em theo người làng đi đào vàng từ khi mẹ mang bầu em được vài ba tháng rồi mất tích. Có mấy người cùng làng về bảo ba em nghiện, xích mích với bọn chủ và bị bọn chúng đánh đập rồi bị muỗi trich, sốt rét và bị ném xác theo dòng suối cuốn trôi.

Dưỡng em là người tốt, cứu mang mẹ em từ cái ngày bị làng dè bêu, xa lánh “là thứ không chồng mà có con”. Dưỡng yêu thương mẹ con em lắm! Đôi khi em cứ ngỡ là cha ruột của mình chứ không phải những lời đàm tiếu ở làng đâu. Em lớn lên như thế và bị Dưỡng hãm hiếp năm mười bảy tuổi...

- ... – Uy Vũ giật mình.

– Lần đó Dưỡng đi họp ở làng và uống say khướt, lúc dưỡng về nhà lại chỉ có mình em. Khi làm xong chuyện đó, em sợ hãi chạy đi, Dưỡng vẫn say chẳng biết gì. Đến bên bữa cơm tối gia đình chiều hôm đó, Dưỡng vẫn vui vẻ với cả nhà và gấp đồ ăn cho em như mọi ngày. Em không hiểu vì sao? Có lẽ Dưỡng vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra...

Một thời gian sau, ở làng ai cũng bảo em càng lớn càng xinh như mẹ, cười đẹp và hiền như mẹ. Cứ thế, em nghĩ rằng Dưỡng là người tốt, có lẽ dưỡng say nên đã nhầm tưởng giữa mẹ và em nên dù mất đi cái ngàn vàng ấy, em cũng chẳng trách chẳng giận gì cả! Hoặc là, em nghĩ cái ngàn vàng đó là để trả ơn vì Dưỡng đã yêu thương mẹ, cứu mang và coi em như con đẻ của mình. Rồi trời thương em, em không có thai nhưng điều đó làm em bật khóc trong thời gian đi học với trí tưởng tượng: “Em không thể sinh con”. Em ngu ngơ không hiểu, tận đến bữa học Sinh học cuối lớp 12, em mới hiểu đấy, ha...ha... – Lâm cười ra nước mắt. “Anh thấy đấy! Liệu đấy có phải cuộc tình đầu tiên không nhỉ?”

- Điên à? Người thứ hai, thứ ba thì sao?

-Anh vẫn muốn nghe á? Người thứ hai là vị khách đầu tiên của em. Ông ta làm em buồn nôn với những trò quái đản.

- Vì vậy nên ngày trước em mới nói với anh là: “Đàn ông, thằng nào chẳng có máu dê trong người và “diễn” là một nghề thuần thực và cực hot trước mặt đàn bà”, đúng không?

- Nhớ chi tiết quá đấy! Còn người thứ ba lại là vị khách cuối cùng tính đến thời điểm hiện nay. Suốt mấy tháng qua, em chỉ ngủ với duy nhất một người là anh ta, đặt đôi môi mình và chìm trong vị ngọt của nụ hôn với mình anh ta. Nhưng anh ấy đã làm em nuốt tất cả những thứ muốn nôn ra ngoài, ôm đồm hết tải nhục vào trong và cắn bật máu mỗi khi không thể nói được suy nghĩ của mình.

Uy Vũ nhìn nàng... đôi mắt long lanh nước như hai cái hồ thu nhỏ chứa đựng nước trong tinh khiết. Anh khẽ kéo nàng lại gần mình và vớt bỏ cái khăn tắm ra khỏi cơ thể tròn đầy của nàng, đôi tay anh mơn trớn khắp da thịt nàng... Nàng cong người và cổ rướn lên như muốn thoát khỏi cái danh “con điểm làm tình chỉ để kiếm tiền”, nàng muốn được hưởng cảm giác hạnh phúc trọn vẹn nhưng cũng đầy vội vã, gấp gáp khi được chàng yêu thương. Trong ánh đèn ngủ nhẹ nhàng, nàng như mê mẩn khi nghe lời yêu thương từ chàng... dai dẳng, vang vọng mãi không thôi...

5. Chương 5

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.5)

Đôi khi nàng nghĩ mình bị “say” và ép buộc mình phải “tỉnh” ... (Ảnh minh họa)

- Em sẽ dồn tiền để gửi Hai! Em chuẩn bị đi thực tập nên có lẽ sẽ không đi làm được.

- Tốt thôi! Bao giờ thì đủ?

- Em sẽ ráng thu xếp. Hai nể tình em làm ở đây suốt hai năm nên thư thả cho em vài hôm nhé!

Ả Hai ngúng nguẩy quay đi. Cũng phải, dù Lâm có đẹp cỡ nào thì cũng là “gái nát”, hai năm qua nàng cống hiến sức lao động tại đây là quá đủ. Lâm nhờ bạn bè mỗi người một chút, chủ yếu là tiết kiệm của bản thân và Yến, vậy mà cũng chẳng đủ.

Hoàng, em trai Lâm qua phòng trọ chơi, thấy chị xanh rờn, phàn nàn mãi:

- Chị ăn uống gì mà xanh xao quá vậy? Mẹ mà biết mẹ giết em cho coi.

- Ôi cái thằng khéo nói này, mày lo học hành đi ấy. Kéo mày xanh xao, mẹ mắng chị cũng nên. – Lâm cười nhạt nhẽo nhìn thằng em cùng mẹ khác cha. Thấy nó hồng hào, cao tận 1m8 phổng phao, ra dáng dữ tợn đấy, cơ bắp cuồn cuộn, quá đẹp trai còn gì? Thằng Hoàng cũng kêu đi làm thêm rồi, đừng đưa tiền cho nó nữa. Nó đưa cho nàng một phong bì bên trong nhìn cũng cộm cộm:

- Chị làm gì, em biết đấy! Từ rầy nghỉ đi, tiền chị đưa em hàng tháng và tiền em đi làm thêm tích cóp lại, chị xem thế nào rồi đưa cho ả đấy đi. Chị sắp ra trường rồi, lo học hành đấy. Em thân con trai, sống thế nào chả được, cảnh đàn bà, tai tiếng thì mệt lắm!

- Thế mày làm gì mà chị hỏi không nói?

- Em á? Nhiều lắm! Chính nhạc, nhặt bóng, tùm lum à! Em con trai làm gì chẳng được, chị lo linh tinh quá à?

Lâm ngậm ngùi dồn tiền mang qua cho Hai khi mới hơn hai giờ chiều, Hai cười: “Chà, tính sòng phẳng nhé! Cả lãi lẫn gốc chẳng thiếu một đồng. Chị là chị thích mày lắm đấy! Bữa nào rảnh thì qua chị chơi, uống café nhé bé”. Lâm thở dài, lê từng bước dọc con đường quận ba đầy nắng. Nghỉ việc ở đây, Lâm cũng chưa biết sẽ làm gì trong mấy tháng tới trước khi tốt nghiệp. Dứt cái nợ này, đến cái nợ khác, cuộc đời này sống chỉ để trả nợ, phải không?

- Tao mới về nhà thằng người yêu mới. Tao thề chắc giờ chẳng dám yêu. Bả kêu mông bé khó để, gò má cao sát chông, lấy tao về cho con bả khổ. Trời ạ! Tao sẽ đi làm, kiếm thật nhiều tiền, cặp kè thêm mấy thằng đại gia, tao chán cảnh ra mắt chông con lắm rồi. - Yến như phát điên lên ở đầu dây bên kia.

Có lẽ cuộc sống là một trò chơi, con người chỉ là những con rối múa may điên cuồng và tự tay tống vào miệng mình mấy viên thuốc lắc, nhảy loạn xạ bởi tiếng chất chứa của cuộc đời đè nén...

Lâm nằm dài thều thượt, bỗng nàng thấy nhớ Uy Vũ kinh khủng! Một tuần rồi nàng không gặp anh nhưng nàng biết nàng cũng chỉ là phận điểm, anh sẽ chẳng nhớ hay đoái hoài gì đến nàng, thậm chí lúc này nàng cảm thấy ân hận khi kể hết sự thật tàn khốc của mình ột vị khách làng chơi – một vị khách đặc biệt khiến nàng nhớ rất lâu.

Suốt mấy tháng bên Uy Vũ, nàng chỉ có duy nhất một mình anh, nàng nhớ lúc anh bảo: “Bây giờ da trắng và đẹp, chẳng có vết bầm tím nào, rất đáng yêu!”... thì anh có bao giờ làm đau nàng đâu, anh chỉ vuốt ve và mơn trớn nàng. Đôi khi nàng nghĩ mình bị “say” và ép buộc mình phải “tỉnh” nhưng khi “tỉnh” rồi mà trái tim cứ thổn thức mãi không thôi...

- Lâm, qua giường chị bảo cái này!

Lâm nhào người qua chỗ Bông, mặt yếu xìu.

- Tặng Lâm nè! Chiều chị dọn đồ về nhà, mấy bữa nữa chị sẽ đi du học. Tối rảnh đi ăn ha!

- Sao cơ? Sao nhanh quá vậy chị? Bộ chị học xong Đại học trong nước rồi mà còn học cao nữa hả?

- Hi! Học nữa, học mãi mà em! – Bông cười mím đưa bức tranh cho Lâm.

Trong nhà tắm, Nga cũng vời ra ngoài một câu: “Nhà Bông có điều kiện mà, đi học là phải rồi, tối đi ăn tung hoành một bữa đi, tiếc là thiếu tỷ Yến. Ở với nhau cả mấy năm trời...”

- Hì, em thích bức tranh này lắm ấy, cứ ngồi ngắm nhưng em nhớ rồi, “rừng tự trồng và hoa tự mọc nên nó mới kì kì thế này. Hi...hi...”

Lâm cất kĩ bức tranh vào cái tủ đựng đồ cá nhân: “Khi nào buồn, em mang ngắm ha! Em kể hết cho nó nghe tâm sự của mình như đang ngồi trước mặt Bông và than thở ha!” - Bông cười tí mắt, Lâm nhe hàm răng trắng sáng như những viên trân châu đầy tinh nghịch.

Hình ảnh Uy Vũ như chìm ngập cả căn phòng nàng... (Ảnh minh họa)

- Lâm, chị sẽ lấy chồng!

- Hả? Thiệt hay giỡn nữa trời? Nhưng Bắc hay Nam?

- Cái con khùng này! Bộ mày nghĩ tao giống bà Yến hay sao mà quen người Bắc? Bố mẹ chị đang trên tàu vô rồi, ngày kia đi gặp và tiến đến hôn nhân .

- Ồ! Vậy là người Nam rồi! Thế chị quen lâu chưa mà lấy?

- Cũng được mấy tháng rồi, cùng công ty chị làm đấy! Hôm trước về nhà ra mắt ổng bà ấy ưng lắm mày à!

- Mặt Nga hân hoan nhưng đôi mắt đầy chất chứa âu lo.

- Vậy thì được rồi, còn xị cái mặt ra làm gì! Anh chàng nào mà may mắn có được tỷ tỷ Nga nhà mình vậy ta? - Lâm ngọt ngào cất giọng.

- Tao đang lo đây này! Quen hơn bảy tháng rồi, ôm có, hôn có nhưng...

... - Lâm cứ tròn mắt lên nghe, thỉnh thoảng bịt miệng cười tủm... “Nhưng sao hả?”

- Nhưng chưa quan hệ. ổng kêu muốn nhìn thấy giọt máu đào đem tân hôn, gia đình ổng ấy nề nếp lắm! Mà...

... - Lâm nhú chân mày xuống, sắc mặt thay đổi. Lâm hiểu Nga đang suy nghĩ gì!

- Bây giờ chị không biết sao cả?

- Chị yêu anh ấy nhiều không?

- Đã đi đến hôn nhân là phải yêu nhiều lắm chứ!

- Yêu mà cứ phải quan trọng chuyện trinh nữ hả chị?

- Thì gia đình bên đấy, anh ấy gia giáo, còn khắt khe chuyện đó!

- Chị nói thế là ý gì chứ? Ý là mình không học hành giỏi giang nên...

- Diên à? Không phải... Bên đấy... Ôi trời ạ! Nói sao nhỉ? Bên đấy... phong kiến...

- Chị tính sao?

- Mai em rảnh chứ?

- Em thì giờ ngày nào chẳng rảnh rang chứ?

- Chị tính đi... “vá trinh”.

Lâm vật mình xuống giường, thều thào: “Ý chị là... em đi vá trinh với chị hả?

- Mày nhớ ngày xưa bà Yến hay bảo tao: “rách thì cũng rách rồi. Cứ cong đít lên mà làm đi, sau này nếu có dư dả thì mang đi vá”. Có lẽ giờ là lúc phải “vá”.

- Thế nào cũng được. Chị nghĩ đi, mai em đi cùng!

Bây giờ phòng trọ trống rỗng, còn mình Lâm đơn độc. Bông đi du học rồi, Nga cũng dọn về Buôn Mê Thuật luôn, sống cùng nhà chồng hạnh phúc với cái màng trinh giả bỏ ra mất mấy triệu khiến hai chị em lặn lội cả ngày đi tìm cái đường hầm sâu, cũng may không chuyện xấu gì đã xảy ra. Có lẽ, nàng cũng sẽ phải dọn khỏi chỗ này để tìm một phòng nào ở ghép với giá mềm hơn. Suốt hai tháng nay, nàng sống dựa vào tiền của thằng Hoàng, nó bảo sẽ nuôi nàng như ngày xưa nàng nuôi nó trong thời gian nàng thực tập và đến khi công việc thực sự ổn định.

Nàng thu vén đồ đạc, đến bên giàn máy tính cũ, nhìn thì người ta bảo là đồng gạch nát nhưng nó vẫn dùng tốt. Nàng ngồi xuống và nhấn nút khởi động máy. Trơ trọi với cái màn hình, nàng muốn xem một cái gì đấy, muốn viết lách những nghĩ suy trong lòng về suốt mấy năm qua: “Phận bướm đêm và con đường tìm hạnh phúc ình”. Nàng lạch cạch bàn phím hồi lâu, lại bôi đen và thẳng tay xóa... Nàng chẳng hiểu nàng muốn gì! Kéo thanh công cụ, vô tình nàng vào diễn đàn eva. Tự dưng, nàng tủm tỉm cười với những tựa đề về chủ đề tình yêu với phong màu hồng thích mắt. Nàng nhú chân mày với tựa đề “Yêu mà phải giấu trong lòng” với lượng truy cập hàng nghìn người và lời bình cả mấy trăm... Nàng tự nhủ, “Biết đâu sẽ tìm thấy mình trong đấy!”... và hình ảnh Uy Vũ như chìm ngập cả căn phòng!

6. Chương 6

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (p.cuối)

Nàng biết một điều rằng, thiên đường hạnh phúc bấy lâu nay nàng kiếm tìm đã đến lúc dừng chân! (Ảnh minh họa)

Tôi yêu cô ấy vô cùng... nhưng cũng vì vô cùng nên tôi phải trốn chạy, không dám đến gần cô ấy hơn và bước đi thật xa, cách cô ấy nửa vòng trái đất. Tôi biết chắc cô ấy sẽ chẳng nhớ tôi đâu! Tôi yêu cô ấy và mỗi khi gần cô ấy, tôi luôn phải dối lòng mình bằng cách lạnh lùng và chối bỏ. Vì tôi không thể giúp gì cho cô ấy nên phải đi xa... nếu không chỉ làm cô ấy đau khổ hơn thôi! Chúng tôi cùng chung một phòng trọ nhưng tầng lớp trong xã hội thì khác xa nhau...

Ngày đầu tiên, cô ấy đi làm tạp vụ và trở về nhà trong bộ dạng bẩn thỉu và đủ thứ mùi hôi tanh... nhưng với tôi, cô ấy đáng yêu vô cùng! Đôi má hồng hồng đỏ ửng cười toét toe mỗi khi chào tôi. Mỗi khi cô ấy bước vào nhà tắm, thân hình trắng nõn đầy đặn của cô ấy như ma lực khiến đôi mắt tôi không thể chệch hướng.

Vài ngày sau, thay vì bộ đồ che kín thân, cô ấy khoác lên mình bộ váy cùn cùn hay những chiếc áo dài mỏng manh và lớp son phấn rỏ tiền lên mặt. Hằng đêm, cô ấy quay người đủ hướng, trong đêm đôi mắt ấy long lanh những giọt lệ và co mình xuyt xoa nhức nhối. Tôi thấy cô ấy hay mua ít tẩy về và ngồi lì trong nhà tắm... tôi hiểu những gã trai hư hỏng đã đè lên tấm thân sạch sẽ ấy! Giá như tôi có đủ can đảm để đến gần và chia sẻ với cô hơn!

Cô ấy ít cười, ít nói. Nụ cười với cô ấy là hiếm hoi nhưng vì nó hiếm hoi nên càng khiến tôi càng để ý cô ấy nhiều hơn! Mấy tháng gần đây, cô ấy hay gọi tên một người đàn ông lạ nhưng hình như không lạ vì tôi nghe lan man cái tên đó rất thân quen! Cô ấy ngủ với cái miệng xinh xắn khẽ mỉm cười, thay vì âu lo, thấp thỏm như ngày xưa. Tôi hiểu, trái tim cô ấy đã dành tặng cho riêng một ai đó. Tôi càng phải xa cô ấy, bởi sự thật về tôi có lẽ càng khiến cô ấy ghê sợ và kinh tởm mà thôi!

Cuối cùng, cô ấy cũng nghỉ làm ở café – bar , tôi vui mừng kinh khủng nhưng vẫn - phải - giấu - trong - lòng!

Trước ngày rời xa, tôi tặng cô ấy một bức tranh mà xưa nay cô hay hỏi tại sao chỉ vẽ đi vẽ lại hoài một thứ “hoa – yêu – rừng”. Cô ấy ngây thơ không hiểu gì, khẽ nâng niu và cất kỹ bức tranh đó nhưng với tôi, điều đó đã là một hạnh phúc lớn lắm rồi! Ngày tôi đi, tôi đã ôm cô ấy siết chặt trong vòng tay, tôi cũng cảm nhận rõ hai chữ được sự giặt mình nơi cô ấy! Có lẽ tôi vô vập! Có lẽ tôi sai... Cô ấy bảo: “Sang đây có chàng Tây nào tốt thì giới thiệu tui em nha!”. Tôi lắc đầu: “Chị chỉ yêu rừng thôi!”. Cô ấy nhún vai, mỉm cười... và tôi không thể biết cô ấy nghĩ gì!

Giờ đây cách nửa vòng trái đất, hình ảnh nhỏ nhắn đáng yêu ngày nào không còn ngồi trước mặt. Tôi nhớ Rừng – nhớ Lâm, nhớ cuồng điên và kêu gọi trong mỗi giấc mơ thổn thức, như cô ấy đã và đang nhớ một

chàng trai lạ! Có lẽ cô ấy cũng như tôi: “Yêu mà phải giấu trong lòng”.

Ở nơi xa , tôi luôn chúc cho cô bình yên và hạnh phúc! Giá như tôi không phải là Les, giá như tôi là đàn ông... nhưng giá như chỉ là giá như mà thôi! Ngày tôi được sinh ra, tôi đâu có quyền chọn giới tính ình, cũng như cô ấy không có quyền được lựa chọn ình một gia đình no đủ, êm ấm... để rồi phải trượt dài trên con đường tội lỗi ở tuổi thanh xuân.

Tôi phải sống như một người bình thường để xin mọi người đừng xa lánh. Tôi sẽ cố gắng bình thường để che đi một góc tối đón đau trong tâm hồn mình... và tôi tin, mọi chuyện rồi sẽ ổn!”

...

Lâm im lặng và thu xếp đồ đạc. Một mình kéo cái vali quần áo trong đêm mưa giông bão, bì bõm trên con đường Sài Gòn ngập nước... nước mắt Lâm hòa vào cùng những giọt mưa...

Nước mắt Lâm hòa vào cùng những giọt mưa... (Ảnh minh họa)

Một tiếng sét lớn làm nàng tỉnh giấc, đầu ong ong nhức nhối cọ quây, nàng khẽ mở mắt ra và nàng không hiểu sao mình lại nằm trong vòng tay của Uy Vũ và khoác lên mình một chiếc khăn tắm màu trắng. Còn chàng, vẫn trong chiếc áo sơ mi công sở, hơi thở đều đều phả ra... Màu vàng nhợt của chiếc đèn ngủ soi rõ gương mặt chàng đẹp đến kì lạ!

Hơn hai tháng không gặp nhau mà nhìn chàng càng ngày càng đẹp trai và quyến rũ hơn. Chàng có gầy và sạm hơn một chút, những chiếc chân râu mới nhú lên nhìn thật hiền, thật bảnh... Đôi môi chàng khẽ mỉm cười... và nàng không còn thấy vẻ bề ngoài lịch lãm, sự lạnh lùng hay cao ngạo gì nữa. Nàng nhẹ nhàng nhích mình dậy nhưng hành động nhẹ nhàng đó của nàng cũng làm Uy Vũ tỉnh giấc theo.

- Sao dậy sớm quá vậy cô bé?

- Sao em lại ở đây?

- Sao em bắt cóc anh lên giường? - Uy Vũ cười, nụ cười hiền từ mà lâu này nàng rất ít khi thấy... Nhưng cũng chính câu hỏi của Uy Vũ đã khiến ruột gan nàng như bùng cháy.

- Vì em từng là con điểm! – Lâm quay lưng lại phía anh, cơn tức giận đè nén sự nhớ thương bấy lâu nay của nàng. Lâm nhắm mắt lại và mím môi... đôi mắt nàng bắt đầu đẫm lệ...

- Anh xin lỗi! Nhưng anh biết con điểm của anh không yêu nghề!

- Yêu hay không yêu cũng là điểm! Vì là điểm nên em mới bắt cóc anh lên giường đấy thôi! - Giọng nàng nhạt nhẽo, từng câu chữ như những trận mưa đá lạnh lung tuôn xối xả...

- Em nghỉ làm ở đó từ bao giờ?

- Đấy không phải việc của anh!

- Hơn hai tháng anh phải đi công tác nước ngoài, anh đã rất nhớ em nhưng chẳng biết liên lạc với em thế nào cả. Tối nay vừa xuống sân bay, anh đã đi tìm em nhưng họ bảo em nghỉ làm hai tháng rồi, đến nhà trọ thì mọi người nói em mới dọn đồ chiều nay. Anh đã rất sợ nếu không gặp lại được em... và đêm qua anh đã bật khóc khi thấy em đang lê kéo cái vali nặng trĩu từ từ ngã người nằm sõng xoài xuống đường ngập nước. Anh biết em rất mệt mỏi... anh xin lỗi...

- Sao anh lại có thể nói những lời nói đó với em? – Lâm vẫn quay lưng lại phía anh, nghẹn ngào từng chữ. Anh có hiểu là vì anh mà Lâm đã xin nghỉ việc... nhưng vì vị thế thấp hèn trong xã hội nên nàng đành lặng câm.

Cuối cùng, Lâm cũng đã tìm được bến đỗ hạnh phúc của cuộc đời mình! (Ảnh minh họa)

- Anh đã rất mệt mỏi khi yêu em và trong thâm tâm, ngàn lần anh muốn giữ lấy em bên cạnh. Em còn nhớ người đàn ông thứ hai bước vào cuộc đời em chứ?

- ... – Lâm từ từ quay mình về phía anh , đôi mắt ầng ậc nước ngẩng lên

- Ông ta rất giàu có, ông ta có cái bụng xệ ngất người. Ông ta là họa sĩ, là nhiếp ảnh về giới nghệ thuật chụp – vẽ nude và... ông ta chính là ba của anh!

Lâm như người mất hồn, nàng thấy khó thở khủng khiếp! Nàng gấp gấp xoa tay trước ngực để tự trấn an mình. Anh kéo nàng về phía mình ôm nhẹ và đặt nụ hôn lên chiếc trán với đôi lông mày cau có, mắt hờn...

- Anh còn biết Hoàng là em trai em, nhóc đó cũng giỏi thật! Cậu ta ít hơn mẹ anh cả chục tuổi nhưng nó đã khiến mẹ anh si mê cuồng dại và họ đã quần lầy nhau trên giường, trong chính ngôi nhà của gia đình anh. Ngày trước bên em, muốn yêu em nhưng anh phải lạnh nhạt, phải châm biếm trong từng lời nói. Ngày xa em, anh nhớ em điên dại... để rồi ngày trở lại, anh đã đi tìm em như một gã điên giữa trời giông gió. Và em biết không, đêm qua, anh đã bật khóc khi thấy em xanh xao, tiều tụy...

- Anh có giận hay hận em không khi em và em trai em đã phá vỡ hạnh phúc gia đình anh như thế?

- ... - Uy Vũ lắc đầu. Không có em, không có em trai em, anh vẫn là kẻ cô độc trong chính căn nhà này suốt chục năm qua. Họ chia tay nhau từ ngày anh còn là sinh viên...

- Em xin lỗi! – Nàng nhìn Uy Vũ, chàng trai có đôi mắt nâu bí ẩn. “Cám ơn anh đã cứu em hôm qua, nếu không hôm nay em sẽ được lên báo để người thân nhận xác rồi. Em phải về đây, ơn này em sẽ trả lại cho anh khi em có điều kiện”.

- Em về đâu?

Thực sự nàng cũng chẳng biết đi đâu nữa... nàng gượng mình dậy và thấy mình mẩy đau nhức ê ẩm.

- Em về nơi có thể chữa chấp em, bao em ăn, bao em ở...

- Ở lại đi!

- Vì sao chứ?

- Vì anh yêu em!

- Anh yêu em nên em phải ở lại? Sao anh không tự hỏi, em có yêu anh không?

- Anh biết em yêu anh, em giống anh, chúng ta đã gọi tên nhau trong từng giấc ngủ...

- Anh điên rồi, anh đừng cố tưởng tượng thế chứ?

- Đừng dối lòng mình vậy! Bông, em gái họ của anh cũng đã kể cho anh nghe hết rồi! – Uy Vũ kéo tay nàng đẩy về van lơn – “Đừng đi em nhé! Em biết anh yêu em từ khi nào không? Từ lần đầu tiên đi cùng thằng bạn, nó kịch cỡm, còn em cúi đầu chào lịch sự. Anh yêu và luôn tôn trọng những người con gái ý thức được bản thân mình như thế! Anh biết em cũng không phải là người con gái mong manh như ngọn nến chột sáng rồi bị cơn gió lướt qua đã tắt lịm đâu! Em đừng đi, em nhé!”

Cuộc sống sao cứ khéo đùa trên, trái đất đã tròn lại còn nhỏ hẹp, đi đâu ai cũng gặp người quen cả... Lâm lặng người, bất động ngay cả khi chàng đã đặt nàng nằm ngay ngắn xuống tấm nệm. Hơi thở ấm áp, những ngón tay cứng rắn đàn ông của Uy Vũ đã vút bỏ chiếc khăn tắm trên cơ thể Lâm... chàng nhẹ nhàng hôn lướt lên tấm thân trắng ngọc ngà của nàng. Uy Vũ cởi bỏ chiếc áo sơ mi... và trước mặt nàng là tấm lưng trần đẹp như mảnh đất bồi phù sa, nàng như bị thôi miên, mê mải... Đôi môi ấy, người đàn ông ấy quá sức nồng nàn... và nàng biết một điều rằng, “Thiên đường hạnh phúc bấy lâu nay nàng kiếm tìm đã đến lúc dừng chân”.

7. Chương 7

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.7)

Đã từ rất lâu rồi, cô luôn chìm mình trong những nỗi đau mù mờ màu xám xịt (Ảnh minh họa)

Sau khi kết thúc 6 của tập truyện dài kỳ “Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc” được đồng đảo độc giả đón nhận thì mới đây, Lâm Phương Lam đã quyết định viết tiếp câu chuyện này. Trong 7 phần theo,

cô nhấn mạnh đến những nỗi niềm, phận đời, mảnh đời của thân bướm đêm đang sống cuộc sống lay lắt, cô độc trong xã hội.

Hai năm sau

Yến trở lại Sài Gòn sau hai năm còng lưng với công việc, và đau khổ vì những mối tình đầy trở ngại, mới bắt đầu đã vội kết thúc, giống như bông hoa chưa nở đã muốn tàn, như ngày tháng mười mùa đông Hà Nội chưa kịp cười thì trời đã tối. Yến là đứa chua ngoa, đánh đá, luôn tỏ ra mạnh mẽ và hời hợt với cuộc đời. Nhưng trải qua một thời gian như kẻ đi trong hầm tối bấy lâu nay, hẳn cô cũng đã mệt nhoài và đuối sức.

Đoàn tàu vẫn chậm chậm lặn bánh chạy vào ga Sài Gòn. Yến đứng ngồi không yên với ba-lô trên vai, và một vali lớn đựng đồ đạc. Giọt nước mắt không thể cầm lòng, chảy ra nơi khóe mắt. Yến vội sụt sùi, rồi gạt đi. Cô ra đi vào tháng mười của hai năm trước đó, cũng ba-lô này, vali quần áo này, đôi bàn tay trắng, và cả không một mảnh tình yêu. Hai năm, thời gian cướp đi nhan sắc, sức khỏe, kéo dài khoảng cách..., tất cả để bây giờ, cô quay trở về Sài Gòn, chỉ muốn tìm lại được chính bản thân. Cô không còn là cánh bướm đêm của những tháng ngày sinh viên, rong ruổi trên khắp các đường phố sáng trưng bởi ánh đèn đường. Cô không còn là đứa con gái xa xứ phải một mình lặn lội và bươn chải ngoài thủ đô. Tất cả, chấm dứt hết rồi. Cô đưa ánh mắt ra phía cửa sổ của đoàn tàu, nghiêng ngó: “Lâm, em đang đứng ở đâu nhỉ?”

Yến kéo vali xuống, hết sức nặng nề và mệt mỏi. Gần bốn mươi giờ ngồi ê ẩm trên tàu, người cô như muốn nhào ra. Cô mong được nằm xuống hơn bao giờ hết. Yến tháo đôi giày cao gót khỏi đôi bàn chân tội nghiệp, vươn hai tay lên phía trước và cố gắng hít lấy khí trời. Bầu trời Sài Gòn xanh và trong vắt vào cái ngày cô trở lại. Nhưng tương lai của cô sẽ bắt đầu ra sao?

- Ôi chị em! – Lâm ồ lên vì xúc động, đôi tay nàng siết chặt lấy người chị cả của nhóm từ phía sau, rất bất ngờ và cũng thật lâu.

- Ôi cha! Làm gì mà ôm dữ vậy. Mày tính để tao nghẹt thở à. – Yến cũng như Lâm, mừng vui ngày gặp lại.

- Được rồi, em tha cho chị. – Lâm thả cánh tay mình ra khỏi đôi vai mảnh khảnh của Yến, cười hiền. – Chị nhớ em không?

- Nhớ thôi không đủ. Tao nhớ tất cả và nhớ mày là ít nhất trong mấy đứa ở nhóm. – Vừa nói, Yến vừa cười lớn trêu chọc.

Lâm bĩu môi, cong cớn. - Chị nói xạo. Được rồi, tối nay em bắt cóc chị. Còn bây giờ, đưa vali cho em nào. Chúng ta về nhà thôi. – Vừa nói, Lâm vừa giằng lấy cái vali từ tay Yến.

- Nhà nào? Bộ một mình mày vẫn thuê ở chỗ cũ à?

- Thì cứ đi đã nào. Nhất định tối nay em sẽ bắt cóc chị cơ mà.

- Gớm. Cô không bắt cóc thì tôi cũng vịn vào người cô để mà ăn nhờ, ở đậu vài hôm trước khi tìm phòng trọ, chứ biết làm sao nữa.

Hai cô gái ngoài tuổi đôi mươi, dáng người cao ráo, thon gọn, mặc kệ sự mệt mỏi hay chẳng phải chung máu mủ ruột già, họ vẫn quần quýt tay bắt mặt mừng, nụ cười tỏa nắng cùng những buồn vui rong ruổi theo khắp phố phường nơi đây.

- Chị có sợ tiếng cười không? – Lâm ngả đầu vào vai Yến, thủ thỉ trên chuyến taxi trở về nhà.

- Có. Nhưng chỉ một chút thôi. Chị sợ những giọt nước mắt, nó như những chiếc roi mây, quất lên người chị, hằn lên từng vết, rồi thâm tím lại. – Vừa nói, Yến vừa cố rướn để mở mắt thật to, nhưng đầy tuyệt vọng.

- Em cũng thế. Nhưng đây là trước kia. Em không muốn chị khóc vì ai, đau khổ vì ai, và ngược lại. Em muốn nhìn khuôn mặt chị, ở đó có sự thanh thản, bình yên, không gân guốc, không quằn quại, không cố tình giấu giếm hay đẩy che. Em muốn chị là chị, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ bằng cách thể hiện nụ cười, mà nụ cười giòn tan đây lại như muốn vỡ vụn ra. Em biết, chị đã trải qua những gì, khoảng thời gian ở đây hay ngoài đó, em phục chị lắm. Bởi nếu là em, có lẽ em đã gục ngã rồi.

- Con bé ngốc này. Chị ổn mà. Được rồi, bây giờ chị rất mệt, chị muốn chợp mắt một chút.

- Khi nào về tới nhà, em sẽ gọi chị.

Yến nhắm nghiền đôi mắt, hắt ra tiếng thở dài. Lâm đưa bàn tay mình lên, vuốt ve khuôn mặt Yến... nàng bật khóc không thành tiếng. Chỉ biết, vòng tay của Yến siết chặt người nàng hơn.

- Nhắm mắt vào. Nghỉ đi Lâm.

Yến vô cùng ngạc nhiên khi chiếc taxi vừa dừng bánh. Cô hỏi:

- Em phải vào nhà bạn có việc gì nữa rồi mới về nhà trọ sao?

- Không! - Lâm nhướn miệng cười.- Chị và em sẽ ở đây.

- Sao cơ? Chị có nghe nhầm không vậy ta? Bộ mày trúng nhà lâu, biệt thự từ khi nào mà kín tiếng quá vậy?

Tiếng cồng sắt vang lớn làm cô tỉnh giấc. Cô mở mắt nhìn căn phòng, rộng rãi và trống trải. Cái đầu đau nhức ghê gớm khiến cô cau có mặt mày. Cô bò lồm cồm ra khỏi giường, cố vịn tay vào cửa sổ nhìn xuống. Chiếc xe đen bóng vừa lao ra khỏi cổng, chỉ còn Lâm và một chàng trai trẻ đang nắm tay nhau bước vào nhà. Cô dăm dăm nhìn con người này, nụ cười đẹp lạ, song có vẻ gì đó rất lạnh lùng trên con người anh ta lại thu hút cô, phải cố rướn mình ra ngoài cửa sổ để nhìn cho rõ. Đến khi dáng họ khuất bóng, cô cũng trở lại giường và ngả mình nằm xuống. Đến lúc này, trong cơ thể cô lại như hiện rõ một nỗi đau lớn, trải rộng. Cô nhìn lên trần nhà, khắc khoải trong những niềm đau tận cùng.

Cô khóc ngay cả trong mơ, những giấc mơ khiến lòng cô thêm đau quay quắt (Ảnh minh họa)

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa, đôi mắt vội vàng nhắm. Bước chân Lâm rón rén không gây tiếng động, nàng nhón công tắc đèn ngủ và nhìn Yến, nước mắt cô ấy đang rỉ ra. Lâm giật mình và vội vàng đưa ngón tay út lại, gạt đi. Nàng thương Yến nhưng chưa thể làm gì vào lúc này. Ngồi lại vài phút, nàng mới bước ra ngoài.

- Chị ấy đã ngủ suốt hơn ba mươi giờ đồng hồ. Có lẽ, em nên đánh thức chị ấy dậy. Uy Vũ, em thực sự rất lo lắng.

- Đừng, anh nghĩ thế. Có lẽ cô ấy đã trải qua một cơn khủng hoảng lớn, hãy cứ để cô ấy nghỉ ngơi.

- Em đang rất lo lắng. Cuộc sống ngoài thủ đô hẳn đã làm chị ấy suy sụp rất nhiều.

- Hãy tin anh đi. Anh nghĩ, sáng mai mọi thứ sẽ tốt đẹp trở lại.

Cuộc đối thoại của Lâm và chàng trai tên Uy Vũ diễn ra ngay trước cửa phòng cô đang ở. Cô lẩm bẩm trong miệng: “Uy Vũ là ai chứ, sao lại tốt thế nhỉ?”. Cô vẫn nằm im, không để phát ra một âm thanh nào. Đợi đến khi bước chân hai người rời khỏi hành lang, cô mới vội vàng lấy điện thoại gọi cho Nga. Nhưng thật tệ, Nga cũng chẳng biết gì hơn ngoài.

“Uy Vũ điển trai. Uy Vũ có tiền. Và Uy Vũ là bạn trai của Lâm Lâm từ gần hai năm về trước”. Cô gãi gãi đầu, đứng trước gương để ngắm nghía vuốt lại mái tóc rồi bước vào phòng tắm.

Ánh đèn vàng nhấp nháy. Cô thả mình vào chiếc bồn tắm lớn, sang trọng màu trắng toát, đầy ngập nước ấm. Da thịt cô sáng lấp lánh dưới ánh đèn, bồn nước hắt lên thứ ánh sáng lấp lánh nhỏ như thủy tinh. Trên thành bồn tắm có để một chai rượu Whisky vẫn chưa mở nắp, một máy radio và vài đĩa nhạc. Cô và mọi thứ xung quanh, tạo lên một hình tượng tuyệt đẹp, và mê đắm.

Yến lại ném mình lên tấm đệm, với mái tóc dài còn ướt nước. Cô vội vàng lấy chiếc điện thoại và lướt trong dãy danh bạ. Cô phải tìm lại những người quen trong Sài Gòn, cô cần kiếm việc làm nhưng nếu được ở trong căn phòng đầy đủ tiện nghi thế này một thời gian sắp tới thì cũng quả là tuyệt. Cô ngẫm thâm trong bụng và cười cợt cái bản chất tính toán “ăn người” của mình. Nhưng không biết ma sai quỷ khiến thế nào, cô lại gọi điện thoại cho người đã làm cô bị tổn thương. Một cô gái nghe máy, hẳn là bạn gái mới của anh ta rồi, cô nghiêng rằng đây giận dữ. Nhưng giọng nói ở đầu dây bên kia lại hết sức dịu dàng và nhỏ nhẹ. Cô buồn chán, tắt máy. Cô đang thử hình dung xem cô gái ấy sẽ cư xử thế nào khi chắc chắn là anh ta đang ở bên cạnh. Nếu anh ta còn lưu số điện thoại của cô, hẳn là: “Chị ấy gọi mà chả dám ho he một câu, anh ạ”, và ngược lại thì phải: “Không biết cái đứa thần kinh nào thế!”. Cô thở dài, những sợi tóc mềm mại vừa mới khô, đang tỏa tỏa trước chán bồng bị thổi bay.

...

- Em trải ga giường rồi, anh đi ngủ sớm mai còn đi làm. Em qua phòng ngủ với chị Yến.- Vừa thu gom lại đồng giấy tờ trong phòng làm việc, nàng vừa dịu dàng nói.

- Ủ. À em này, sáng mai anh phải đi Berlin sớm, bên đó có trục trặc rồi. Tuần này, em cứ ở nhà chăm sóc Yến để cô ấy khỏe lại. Công việc ở công ty, em đừng lo. Có gì họ sẽ gửi mail hoặc điện thoại về nhà cho em.

- Em không sao, em làm được mà. Nhưng sao đi vội vã vậy, anh chưa nói gì với em mà. Và chừng nào anh về nước.

- Sẽ nhanh thôi. Phải tin anh chứ. Em cứ ở nhà, còn rất chuyện em có thể giúp anh mà.

- Cảm giác nhàn rỗi và quanh quẩn trong căn nhà lớn khiến em cô đơn lắm. Em phải phụ giúp công việc cùng anh chứ, chuyện của chị Yến, công việc ở nhà, em biết sắp xếp thời gian hợp lý mà.

Uy Vũ kéo Lâm lại phía mình, cúi xuống hôn nàng.

- Hình như, người anh yêu là một thiên thần, chứ không đơn thuần chỉ là một bông hoa đẹp nữa. - Anh nói rồi liếm vành tai mềm mại của nàng, làn da mịn và thơm. - Em à, nếu chúng ta không làm việc, chúng ta cũng có thể sống một cuộc sống xa hoa và đầy đủ tại đây nhưng đúng là cảm giác nhàn rỗi làm anh sợ. Nếu chỉ biết ăn, chơi và xài tiền, anh cảm giác như mình đã chết, và đôi chân không còn biết chạy. Em hiểu ý anh không?

Nàng gật đầu, và nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu đẹp lạ của anh.

- Từ lâu rồi, em không còn khóc nữa.

- Phải nghĩ thế nào nhỉ? - Anh cười và nhìn nàng, mong ngóng một câu trả lời nào đó, hết sức ngọt ngào và có thể chạm tới tận đáy lòng anh.

- Nghĩa là anh cho em nụ cười, cho em niềm vui, cho em biết mình đang sống, cho em những lý do để phải tồn tại, và cho em thấy cả ánh sáng của mặt trời.

- Vậy thì tối nay anh không cho em qua phòng với cô ấy đâu. - Uy Vũ cười lớn rồi bế nàng ra khỏi phòng đọc sách.

...

Yến hắt ra một hơi thở dài. Thật quái quỷ, phòng đọc sách nằm kế bên phòng cô ngủ. Và cuộc trò chuyện hết sức tình cảm của Lâm và chàng trai lạ này đã lọt hết vào lỗ tai cô.

Điện thoại chợt đổ chuông, đôi mắt cô sáng lên như thể đã ngóng chờ cuộc gọi này từ rất lâu. Cô nhào người lấy chiếc điện thoại ở cuối giường. “Là anh ta” - Cô mỉm cười, nhưng rồi lại xầm mặt ngay: “Biết nói cái gì đây cơ chứ?”.

Cô châm một điếu thuốc, đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng, chiếc điện thoại cũng tắt chuông. Cô lại thở dài đầy tiếc nuối. Cô không hiểu nổi chính mình, không biết mình đang cần gì, hay chỉ là thêm muốn? Và điện thoại lại đổ chuông, không đợi tới tiếng chuông thứ hai, cô bắt máy ngay lập tức.

- Em nghe. Anh gọi có việc gì không? - Cô mở lời, cố tỏ ra giọng nhạt nhẽo.

- Ủ, không có việc gì cả. Lúc tối anh thấy em gọi nên ...

- Ồ không. Chỉ là em nhầm anh với một chàng trai khác cùng tên, nên vậy. Thật xin lỗi nếu cuộc gọi đó đã làm ảnh hưởng với anh và cô gái đấy. - Nàng ngắt lời và biện minh lý do.

- Ủ. Giờ em đang ở đâu, nếu rảnh thì mình gặp nhau.

- Xin lỗi, em không rảnh. Em cúp máy nhé.

- Nhưng anh đang rất cô đơn. - anh ta nói với giọng nài nỉ.

- Nếu em nói mình cũng đang rất cô đơn, thì anh sẽ đến bên em chứ? Nếu em nói chúng mình hãy tổ chức tiệc cưới đi, thì anh có dám bỏ gia đình để theo em không?

- ...

- Sao anh lại im lặng? Nói đi, nói gì đi chứ.

- Anh xin lỗi.

- Đó không phải là câu nói em muốn nghe! - Cô giận dữ. Nhưng đầu dây bên kia đã tút tút rồi. Và cô khóc tu tu như một đứa trẻ.

- Thôi nào chị hai ơi. Cứ vô nhà đi rồi em nói chị nghe, đứng ngoài đường vậy đâu có tiện.

Xung quanh khu biệt thự là cổng cao vây quanh, khoanh tròn tạo thành vùng khép kín. Gara để ô tô tách biệt, và có một hồ bơi rộng mát. YẾN đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, lần đầu tiên trong cuộc đời cô được đặt chân vào một chốn xa hoa và đẹp như chốn thần tiên thế này. Cô có phần ao ước, có phần ghen tỵ, lẫn cả hoài nghi, “Tóm lại đây là đâu mà Lâm lại ra vào tự do như nhà của mình thế này?”.

Lâm đưa Yến lên lầu bốn, phòng ngoài cùng và hướng cửa sổ có thể nhìn thẳng xuống khu vườn hoa phía dưới và con đường lớn của Sài Gòn.

- Chị ở đây nhé. Em ở phòng ngay kế bên, nhưng tối nay em sẽ ngủ với chị. Chị chịu không?

- Nhưng đây là đâu đã?

- Nhà bạn em!- Lâm cười, nụ cười hạnh phúc xen lẫn niềm tự hào và may mắn. – Chuyện dài lắm, chúng ta còn rất nhiều thời gian mà. Em sẽ nấu ăn, chị đi tắm và nghỉ ngơi đi. Em sẽ gọi chị sau.

YẾN âm ừ. Trong đầu cô có rất nhiều câu hỏi về cuộc sống và con người của Lâm, tất cả đều thay đổi đến chóng mặt mà cô không hề biết một chuyện gì. Lâm kéo chiếc vali để vào góc phòng, rồi ra ngoài. Khuôn mặt nàng vẫn điềm đạm và bình thản như bấy lâu nay.

YẾN ném mạnh cơ thể mình lên chiếc giường, tẩm nệm lún xuống rồi lại bỗng bồng lên. Cô nhìn lên trần nhà rộng khắp, xung quanh là những đường viền trang trí hoa văn theo phong cách châu Âu. Mặc kệ những thắc mắc, mặc kệ những đổi thay, cô mệt mỏi quá rồi, cô cần phải nghỉ ngơi. Và đôi mắt cô từ từ khép lại, giấc ngủ đến với cô thật dễ dàng hơn bao giờ hết.

Đã từ rất lâu rồi, cô luôn chìm mình trong những nỗi đau mù mờ màu xám xịt. Tinh thần của cô gần như quỵ đổ, miệng đắng ngắt và nhạt nhẽo. Vị giác như bị tê liệt hoàn toàn, cô không thêm một thứ đồ ăn nào, cô chẳng buồn đặt chân đi tới đâu. Những chốn đông người chỉ làm cô thêm lạc lõng, thêm chông chênh. Bởi thế, mỗi ngày cô càng khóc nhiều hơn. Mỗi sáng bình minh thức giấc, chiếc gối bông đã ẩm ướt vì nước mắt. Hình như, cô khóc ngay cả trong mơ, những giấc mơ khiến lòng cô thêm đau quay quắt.

(Còn nữa)

8. Chương 8

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.8)

Ngày xưa, cô chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền để không phải ăn bám (Ảnh minh họa)

- Chị đã ngủ suốt bốn mươi tám giờ đồng hồ đấy. Chị làm em sợ!

- Ừ. – Yến đáp lại cụt lủn rồi nhìn nàng, ánh mắt thể hiện sự cảm ơn và nhấn nhủ rằng, không cần phải tỏ ra lo lắng nhiều như thế. Cô kéo ghế ngồi xuống bàn, đôi mắt trống rỗng.

- Thôi được rồi. Bây giờ thì chị phải ăn sáng, sau đó hai chị em mình đi sắm sửa đồ đạc nhé.

Vừa nói, nàng vừa bưng tô phở nóng đến trước bàn ăn. Nàng ngồi đối diện, mở đôi mắt ráo hoảnh nhìn cô chị hai.

- Sao lại chỉ có một tô? Bộ mày vẫn có thói quen nhịn ăn sáng đấy à?

- Hi. Em ăn sáng rồi. Ngồi ngắm chị ăn, xem hai năm qua chị thay đổi những gì thôi.

- Chúa ơi, mày học đâu cái kiểu ăn nói ngọt như mía lùi vậy trời. Mà căn biệt thự này, chàng kia lạ kia, tất cả là sao vậy?

- Thì chị cứ ăn sáng đã nào. Lát nữa, chị em mình đi dạo và sắm đồ rồi nói chuyện nha.
- Thôi khỏi. – Yến gạt phắt và nuốt vội miếng phở. – Mà cứ làm như lần đầu tiên chị vào Sài Gòn vậy, mà phải kèm cặp từng chút một. Mà bạn gì cứ làm đi, lên công ty gì gì đó mà giải quyết công chuyện. Chị đi một mình cũng được, cho khuây khỏa.
- Ý em không phải thế. Em tự biết sắp xếp công việc mà.

- Chị bảo mà cứ lên công ty mà giải quyết công việc đi. Người đi công tác xa thì phải có người ở lại mà quán xuyến công việc chứ? – Yến uống cạn ly nước lọc nhìn Lâm, đôi mắt nàng vẫn tròn xoe như vẽ đầy thắc mắc. – À, thực ra tối qua chị tỉnh giấc, nghe được cuộc nói chuyện của mà với Uy Vũ thôi. Mà đâu phải tại chị cố tình, tại bên phòng nói to quá mà. – Yến cười ranh mãnh. – Chị còn biết tổng, vì sao mà không giữ lời hứa là đêm qua phải ngủ với chị nữa cơ. Ha ha.

Lâm cười ngượng, cúi mặt rồi lí nhí: “Em xin lỗi”.

- Thống nhất vậy nhé, chị muốn đi dạo một mình để tinh thần được thoải mái. Em giải quyết chuyện công ty. Có gì tối chị em mình nói chuyện sau.

Nói chưa dứt lời, Yến đã đẩy ghế đứng dậy khỏi bàn ăn. Bước chân cô thoăn thoắt đi lên lầu. Lâm lại thở dài, đầy lo lắng. Nàng gọi với giọng.

- Em gọi taxi luôn, chị chuẩn bị đồ đi nhé.
- Khỏi khỏi, mà cứ đi làm đi, mặc chị. Chị thích lúc nào thì đi lúc đấy, ngồi taxi cảm thấy nao nao trong người, khó chịu lắm.
- Có chuyện gì thì gọi cho em nhé. Em đi làm đây.
- Được rồi, chị chào cô. Đi đi.

Từ trên lầu bốn nhìn xuống, Lâm trong bộ đồ công sở giản dị mà sao sang trọng quá. Tài xế vừa thấy Lâm đi ra phía cổng, đã vội chạy ra mở sẵn cửa xe đợi cô. Trông nàng quý phái và hoàn mỹ, một hình ảnh khiến nhiều người phải ghen tỵ. Yến cong cớn đôi môi và lẩm bẩm: “Đừng có cố tỏ ra thương hại tao chứ Lâm. Tiền mà đang xài cũng là từ trai đưa cơ mà”. Cô nở nụ cười nhạt nhẽo rồi đốt điều thuốc, trông khuôn mặt cô lúc này ma quái hơn bao giờ hết.

Cô ngồi lật giở những tờ báo lớn nhỏ để kiếm việc làm. Số tiền tiết kiệm trong tài khoản chẳng còn bao nhiêu, cô lại bật cười với ý nghĩ ngày xưa: “Phải kiếm thật nhiều tiền để khỏi phải ăn bám”. Nhưng thoáng trong đầu, những ý nghĩ mù mờ, u ám đã chen lấn và rộ lên cho cô một kế hoạch. Cô nhếch môi, cười khẩy, “Biết đâu những tháng ngày màu đen sắp hết rồi”.

Yến điện thoại ột người bạn cũ. Cô ta nói cô là người sĩ diện và coi trọng bằng cấp, muốn làm giàu thì phải vứt bỏ cái mác đại học sang một bên. Nếu cô vẫn muốn là một nhân viên văn phòng, sếp nói gì làm nấy, thì còn lâu lắm mới có thể đổi đời, đi tay ga và ở nhà lầu cao được. Yến chột lạnh sống lưng khi nghĩ về khoảng thời gian làm trong café-bar của ả Hai, cô chối thẳng thừng:

- Thôi, nếu là lại bước vào con đường cũ thì tao không có chịu làm đâu. Như thế là quá nhơ nhớp rồi.
- Cái con nhỏ này. Tao đã bảo mà làm gì đâu mà vội nhảy ngược lên thế. Lấy giấy bút ra ghi địa chỉ vào, lát tới gặp tao. Tao dám chắc là mà thích công việc này, làm nhiều ăn nhiều, lại được đi đây đi đó.

Yến ậm ừ ghi lại địa chỉ rồi vội thay đồ. Cô mặc chiếc quần jeans bó sát càng tôn thêm đôi chân dài thẳng tắp. Chiếc áo thun màu trắng khoét sâu phần cổ, càng làm cô thêm quyến rũ và cá tính hơn

img-hn.24hstatic :8008/upload/news/2013-05-08/1367975506-ngoai-tinh-1.jpg

Công việc mới đúng là trò nhảm nhí và đầy xốc nổi (Ảnh minh họa)

Đó là một tòa nhà cao ốc ngay giữa trung tâm quận ba. Cửa kính xoay tròn ngay lối ra vào, nền đá được lau chùi sáng bóng và sức lên một mùi thơm dịu, in rõ nét dáng người mảnh khảnh đang ngơ ngác nhìn trước sau tìm lối đi. Cô đi dọc hành lang đến thang máy và tìm lên lầu năm theo địa chỉ. Vừa bước ra khỏi thang máy, trước mắt cô là các phòng chia lớn nhỏ, bày biện đủ loại kem dưỡng da, son phấn, được sắp xếp

rất khéo léo trên giá đựng đồ. Những mùi thơm của nước hoa trộn với nhau, hòa vào không khí sục lên mũi. Xung quanh là những tấm hình quảng cáo khổ lớn với khuôn mặt rực rỡ, xinh đẹp: mắt kẻ đen khéo léo, đôi môi hồng bóng bẩy màu cánh sen, sống mũi thẳng đứng. Phải chăng, tất cả vẻ đẹp đó là một phần nhờ vào công nghệ make up. Cô khinh khất mũi, “Con nhỏ này bảo mình đi học trang điểm cô dâu hay là bán mỹ phẩm đây trời”.

Tìm vào đúng số phòng như đã ghi trên giấy, cô chọn inh một chỗ ngồi khuất và kín đáo. Trong phòng cũng đã có khoảng hơn mười cô gái, ngồi ngay ngắn, đi guốc cao, quần áo chải chuốt gọn gàng, trên tay họ đều có những tập hồ sơ xin việc với bao bì màu nâu xỉn. Yên lắc đầu: “Chẳng chuyên nghiệp chút nào, đi xin việc thì phải tự đánh máy, chứ ai lại đi mua mẫu sẵn ở ngoài tạp hóa bao giờ”. Sau một lượt dò xét khắp phòng, Yên mới lấy điện thoại gọi cho người bạn bạn này. Cô tròn mắt khi cô gái xinh đẹp, mặc váy hoa mỏng, đi guốc mũi nhọn, đeo kính sành điệu, đang ghi ghi chép chép, ngồi bắt chéo chân ở giữa căn phòng đang tiếp nhận hồ sơ và đặt câu hỏi phỏng vấn, lại chính là bạn cô. Trên bàn để một bảng ghi rõ: “Sale manager”. Yên thốt lên, “Mình có hoa mắt không nhỉ?”.

Sau nửa tiếng nhàn rỗi, ngắm đủ mọi góc ngách căn phòng và người bạn từ thuở sinh viên, Yên mới được gọi lên theo đúng số thứ tự. Người bạn đưa cho cô một cuốn sổ để ghi số hàng tiêu thụ được. Yên ngơ ngác hỏi, vì cứ ngỡ sẽ được tô son phấn, bán váy hoa và làm việc trong phòng máy lạnh. Người bạn giải thích rằng, nếu Yên bán được hết số hàng giao trong vòng hai tháng liên tục thì có khi còn đảm nhiệm chức vụ cao hơn cô ấy bây giờ. Một lời giải thích đầy tính thuyết phục đánh trúng ước nguyện của cô. Yên nghĩ mình sắp được tái sinh, cô vui vẻ ký nhận giấy tờ rồi xuống tầng hầm nhận hàng mỹ phẩm. Cô hứng khởi ột ngày làm việc đầu tiên, “Làm nhiều ăn nhiều, lại được đi đây đi đó” - cô cười.

Ba lô trên vai cô nặng trĩu. Có mấy loại dầu gội ghi nhãn mác Hàn Quốc mà cô chưa bao giờ nghe đến. Vài lọ nước hoa lớn bằng cổ tay, mùi thơm là lạ. Bộ mỹ phẩm lông lánh kim tuyến, đủ màu sắc pha trộn. Những thỏi son lớn, nhỏ, đầy kiểu dáng, cùng hàng tá hộp kem dưỡng da ban đêm và chống ánh nắng gay gắt của ban ngày. Đồng hồ lộn xộn trong ba lô làm cô nhớ tới phòng trang điểm và thay đồng phục ở quán café-bar của ả Hai. Cái quá khứ lộn xộn, lảm lảm ở tuổi hai mươi son sắc mà chưa bao giờ cô dám hoặc có thể quên.

Rời khỏi tòa nhà lớn, ánh sáng giữa trưa dội thẳng vào mặt làm cô nhăn nhó. Đi bán mỹ phẩm thì không thể gọi taxi, càng không thể đi bằng xe ôm, cô đành đi bộ vài chục mét ra bến đợi xe buýt. Ôi, cái công việc, “lại được đi đây đi đó” là thế này đây sao?

Trên chuyến xe buýt về quận hai, cô chợt nghĩ lại những cô nàng tiếp thị đã từng xuất hiện ở làng quê mình. Liệu việc tiếp thị tới tận các gia đình, họ có nghĩ cô dở trò lừa đảo không? Cô cười phá để tự cổ vũ bản thân, “Nom mặt mình ngoan hiền thế này cơ mà”. Khi nhân viên bán vé xe buýt thông báo đã đến khu chung cư quận hai, cô vội vàng kéo ba lô xuống, cùng với vài người đứng tuổi đi mua đồ ăn trưa về.

Vào đến khuôn viên lớn, cô đi thang máy lên tận lầu mười hai. Cô tính toán rằng, sẽ đi hết tòa nhà này, không bỏ sót một lầu thì số hàng trong cái ba lô này chỉ là chuyện nhỏ, không chừng sau vài tiếng, cô lại phải quay về ký giấy lấy thêm hàng để cung ứng cũng nên.

Chung cư đã cũ nhưng có vẻ thoáng mát và sạch sẽ. Cô không biết nên bắt đầu từ cuối hay đầu hành lang. Theo bản năng, cô chọn phòng đối diện ngay cửa thang máy. Cửa phòng chốt khóa, bên trong đèn sáng trắng, có một đứa trẻ nhỏ đang nghịch đồ chơi. Yên thở vội, đẩy hồi hộp và nhấn chuông một cách run rẩy. Lập tức, giọng một đứa bé khác ở trên gác nhìn ra ngoài qua khe cửa sổ, “Bố mẹ cháu không có nhà đâu”. Cô hắt ra một hơi thở mạnh, đập đập lồng ngực trái.

Cô bỏ qua hai căn hộ vì cửa ngoài đã khóa chặt. Bước đến căn tiếp theo, cô nhấn chuông với hy vọng sẽ không phải là tiếng nói của trẻ con. Sau vài phút nhí nhéo từ trong nhà phát ra, “Chờ chút, chờ chút” khiến cô mừng thầm trong bụng, khuôn mặt của một chàng trai xuất hiện. Cô tròn mắt nhìn người đối diện, chiếc khăn trắng lớn quấn quanh người bóng tuốt phẳng ra ngoài để lộ rõ chân dung của anh ta, trên người gần như không mặc gì ngoài chiếc quần chip. Anh ta vội túm lấy chiếc khăn tẩm quần lại qua vòng hai, rồi ngáp ngủ, tỏ vẻ hơi ngượng ngùng bằng cách gãi gãi đầu. Cô chưa kịp phản ứng thì một người phụ nữ ngó cái đầu ra ngoài, giọng đầy khó chịu: “Ai lại đến vào giờ này vậy anh?”. Cô lắp bắp: “Ồ, thật xin lỗi đã phá vỡ cuộc vui của hai người. Tôi xin phép”, rồi hốt hoảng bỏ chạy.

Yến sợ hãi đến mức quên cả việc chạy vào thang máy, cứ men theo cầu thang bộ, cô chạy một hơi không ngừng nghỉ. Đến khi thấm mệt, cô thở dốc và ngồi sụp xuống sàn nhà, ở ngay lầu bốn. Cô bồn thần một lúc lâu, đến mức quên cả bữa ăn trưa và gần chục cuộc gọi nhỡ từ Lâm. Cô lắc đầu, không nên bỏ cuộc và tần ngần vài phút mới quyết định nhấn chuông ở căn nhà tiếp theo.

Rất nhanh, cửa đã mở và lại là một nam giới, khuôn mặt có vẻ dữ dằn hơn. Chút sợ sệt vẫn còn, cô nghiêng người ngó đầu nhìn thẳng vào căn phòng. Hình như, giác quan thứ sáu mách bảo cho cô biết rằng: “Phải xem có người phụ nữ nào ở nhà không, như bạn gái, vợ hay mẹ anh ta chẳng hạn. Vì chỉ có phái nữ mới có thể ngồi nghe cô tiếp thị số mỹ phẩm này”. Anh chàng nâng cặp kính cận, nhíu chân mày, tỏ vẻ ngờ vực. Chưa đầy một phút, anh ta lùi lại phía sau và đóng sầm cánh cửa, chỉ vội ném ra ngoài một câu lạnh tanh: “Cướp giữa ban ngày mà nhìn mặt coi bộ ngu dốt?”. Cô rùng mình theo tiếng đóng cửa đóng lại. Anh ta mất hút, dãy hành lang vắng bóng người, chỉ có cái ba lô vẫn còn nguyên là nặng trĩu.

Cô bước vào thang máy, vài người lớn tuổi bỗng nhìn cô chằm chằm. Cô vội vàng không biết mình có điểm nào không ổn đang gây sự chú ý hay không? Vài giây sau, cô ngưỡng ngiu cúi đầu và kéo chiếc áo thun mỏng với thiết kế cổ áo được khoét sâu, nhìn rõ rãnh ngực. Nhưng quái lạ, họ vẫn nhìn cô chằm chằm mặc cho cô đã đáp lại một nụ cười bình thản. Cô vô ý đến độ nào đâu có biết, họ đang nhìn vào chiếc ba lô bị bung khóa phía sau lưng, và những thỏi son lớn nhỏ, mỹ phẩm... , lổm ngổm nhô lên.

Ngồi xuống bậc ghế đá dưới tán cây, cô buồn thắm hồi lâu trong nắng chiều đang vội tắt. Sau một lúc nhìn kỹ mọi thứ xung quanh, nước mắt cô trào ra xối xả. Công việc mới đúng là trò nhảm nhí và đầy xốc nổi. Hơn nữa, chung cư này, cô đã từng đến nhiều lần cùng một vị khách của quán bar từ hai năm về trước. Có quá nhiều thứ gần gũi, có quá nhiều chuyện đau lòng. Tất cả như một bức vẽ tạt màu, lẫn lộn.

(Còn nữa)

9. Chương 9

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.9)

Cô cảm nhận rõ những nỗi đau, sự tổn thương của quá khứ đang chạy dọc cơ thể mình (Ảnh minh họa)

Lâm vội vã ra mở cổng khi thấy bóng dáng của Yến trở về. Nàng sững sốt nhìn chị, mồ hôi và phấn son lem lem trên khuôn mặt, đầu tóc rối tung đến phờ phạc, tàn tạ. Bóng dáng Yến đổ dài dưới chân trong nắng chiều, nàng thấy xót xa.

- Chị đi đâu mà em gọi hoài từ sáng tới giờ không được. Ủa mà ba lô chị đựng cái gì thế? Sao lại không kéo khóa vào nữa.

- Ủa? – Yến ngơ ngác, tháo vội chiếc ba lô ra khỏi vai. – Cái gì vậy trời? – Cô hét toáng lên.- Hèn chi mà tao thấy nhẹ dữ. Sao lại bị hư khóa và rơi mất đồ cơ chứ? Bán không được, còn phải đền bù. Chứa ơi. – Cô than thở.

- Sao ạ? Chị đi bán mấy thứ này à?

- Ủ.

Yến trả lời đầy giận dữ rồi bỏ vào nhà. Cô chốt chặt khóa cửa phòng và đi vào phòng tắm. Lâm gọi kiểu gì, cô cũng, “Ủ, biết rồi. Tao tắm chút, mệt lắm”. Lâm vội xuống bếp, nhặt rau, rửa hoa quả và nấu cơm bữa tối. Nàng thực sự đang rất lo lắng cho Yến. Nàng chỉ muốn cô ấy ở nhà và nghỉ ngơi một thời gian cho thực sự bình tâm. Nhưng hình như Yến đang gồng mình lên để chạy trốn sau những tổn thương mà cô ấy phải gánh chịu.

Hai chị em lặng lẽ ăn cơm tối, nàng hỏi gì Yến cũng chỉ ậm ừ có hoặc không. Yến ôm ly cà phê sữa nóng ra ghế sofa ngồi xem tivi. Lâm lắc đầu rồi bỏ lên phòng sách để gọi điện cho Uy Vũ và giải quyết nốt công việc trong ngày của công ty. Nàng nói muốn đưa Yến vào công ty làm bên bộ phận văn thư, Uy Vũ đồng ý và nói hết sức tin tư ởng vào quyết định của nàng. Nàng hỏi thăm tình hình công việc bên Berlin và khuyên chàng phải giữ gìn sức khỏe, chuyện ở công ty nàng sẽ cố gắng hết sức mình. Thời gian gần đây, ở công ty xảy ra rất nhiều chuyện, các cổ đông gần như bất đồng quan điểm, cổ phiếu của công ty trên sàn giao dịch

bị hạ điểm thường xuyên. Tình hình ngày một khó khăn hơn cho việc đầu tư các dự án đang được thực hiện từ đầu năm tới giờ. Tất cả đều dang dở và chông chênh.

- Mọi chuyện sẽ dần tốt đẹp thôi. Anh đừng quá lo lắng như vậy.

- Ủ. – Uy Vũ cười nhẹ. – Thế em có nhớ anh không?

- Nhớ chứ bộ. Thế còn anh?

- Anh sẽ sớm trở về nước.

Nàng và Uy Vũ cùng cười, nụ cười hạnh phúc bởi tình yêu thương nhưng vẫn không thể nào che giấu nỗi sự lo lắng cho công việc.

Yến gõ cửa bước vào. Nàng nhìn chị, khẽ mỉm cười:

- Chị thực sự ổn đấy chứ. Em lo lắm.

- Hôm nay, chị đi bán hàng đa cấp. Cứ tưởng dễ ăn như quảng cáo cơ. Ai ngờ... – Yến cười ngượng, chậm thuốc.

Lâm vội vàng đứng dậy, mở cửa sổ nhìn cô trêu mếu.

- Ôi, chị chẳng biết làm gì cả, ở nhà mãi, chị thấy nản nên mới đi tìm việc thôi. Em lo lắng cái gì chứ.

- Chị! Ngày mai, chị tới công ty của Uy Vũ làm việc nhé.

- Sao? Thiệt hay giỡn nữa trời. – Cô vội day day điều thuốc vào gạt tàn để trên bàn làm việc, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

- Thật. Chị phải tin em chứ?

Yến nhảy lên tỏ vẻ sung sướng, cô nắm tay Lâm:

- Đi bar nhé. Lâu lắm rồi chị không đi. Em thay đồ đi, chị về phòng sửa soạn.

Không để nàng kịp phản ứng, bóng dáng cô đã mất hút khỏi phòng sách. Lâm gãi đầu: “Bar à? Lâu rồi mình cũng không đi”.

Chiếc taxi vừa dừng tại quán café-bar của chị Hai, Lâm tỏ vẻ chẳng có một chút hứng thú gì. Vừa bước vào cửa, bầu không khí nóng và ẩm áp hơn so với bên ngoài, nhưng lại vô nghĩa với nàng. Trong khi đó, Yến đã lắc lư cái đầu và từng bước chân nhún nhảy theo. “Lâu lắm rồi không đi bar”, nhưng có vẻ không khí vẫn đục với đủ thứ màu kỳ quái, âm nhạc, mùi rượu bia trộn lẫn nước hoa, son phấn... , tất cả đánh thức một quá khứ, chúng như vừa được tái sinh và bỗng trở nên gần gũi, quen thuộc.

Cô muốn mang một cuộc sống hạnh phúc cho người đàn ông cô yêu thương nhất (Ảnh minh họa)

Khuôn mặt Yến tỏ ra lạnh nhạt và đôi môi màu đỏ tươi hơi cong cớn. Mái tóc thả bồng bênh buông rũ quanh vai, nhìn cô cao sang đến lạ. Cô uống rượu và nói chuyện với những người quen cũ hết sức tự nhiên. Trong khung cảnh màu đen uể oải của quán bar, cùng những tiếng nhạc chất chứa đập vào tai, nàng chỉ kịp nghe vài từ ngữ cụt lủn đáp trả, thỉnh thoảng là trận cười lớn cùng những cái đập tay mạnh xuống bàn gỗ ỷ, “Hay, ừ đúng rồi, đấy đấy...”. Trong khi đó, Lâm vẫn bận quần jeans cùng áo thun trẻ trung, năng động. Nàng uống nước ngọt và nhìn mọi thứ xung quanh sau hai năm trở lại. Chị Hai già hơn một chút, trang điểm đậm hơn để lấp đi những vết nhăn và tàn nhang chi chít. Sau nhạc rock rồi chuyển qua jazz, những cặp đôi ôm nhau nhảy trông bộ rất đắm say. Có những đôi vẫn ngồi ở bàn, thỉnh thoảng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhau, rồi lại chụm đầu nói gì đó và cười vang. Tất cả đều phần son lòe loẹt, nhìn rất tầm thường.

Và thời gian cứ thế trôi đi.

- Chị Hai, nhìn ai tới kia. Đúng là “rồng đến nhà tôm”. Con cưng một thời của Hai bây giờ đẹp lên nhiều lắm, tự đứng ghé quán thế này, phải chăng là muốn quay lại làm, Hai nhỉ?

Một cô nhân viên cũ mở giọng lá lơi vẫy gọi Hai nhìn ra phía nàng ngồi. Ắ Hai nheo mắt nhìn về phía góc phòng, xuýt xoa ngợi khen nàng vài ba câu, rồi ông ẹo tiến đến. Nàng nhìn thấy dáng Hai, vội đứng dậy, cúi đầu chào. Ắ gạt tay nói lớn.

- Khỏi, khỏi. Hai năm trời mới thấy em quay lại quán, lại xinh tươi hơn nữa chứ. Đúng là không phụ công Hai này chăm bẵm ột thời gian. Ngồi đối diện cho Hai xem nào.- Hai đảo mắt, đầy gian xảo, rồi tẩm tặc tặc lưỡi. – Hai này có bao giờ nhìn lầm người đâu cơ chứ? Thế dạo này em thế nào? Có khó khăn gì thì cứ nói Hai. Ai chứ em, là chị cứng hết mình. Đừng ngại.

- Em cảm ơn lòng tốt của Hai. Lâu rồi không ghé quán thăm chị và mọi người nên em vào chơi, uống chút nước ngọt thôi. YẾN cũng đang trong quầy bar đó chị. Cuộc sống của em tốt, chị à. Công việc kinh doanh của Hai càng ngày càng tốt đó nha, em biết Hai giỏi và khéo chọn người mà.

- Ôi cha cái con bé này, người đâu mà khéo, mở miệng nói câu nào là như phun hoa phun ngọc không à. Ừ, công việc của chị tốt, nhưng nói thật là thiếu cứng nên hơi buồn. Cuộc sống của em tốt, thì chị mừng cho em. Ngày xưa, chị đã nói rồi, em phải ngoan, thấy chị nói có sai không nào? Số tiền em tích cóp được ngày còn làm ở chỗ chị chắc là lớn lắm đúng không? Nhìn em trẻ, đẹp, xinh ra, lại đầy vẻ cao sang nữa. Không chê vào đâu được.

- Chị cứ khen em quá lời đấy chứ!

Nàng cười nhạt nhìn Hai bởi muốn ra khỏi cái quán này, thì nàng đã phải vay mượn biết bao nhiêu nơi, chứ vốn nào mà để làm ăn như Hai nói? Hai cũng ngúng nguẩy rồi bỏ đi khi không thể dụ dỗ được nàng thêm một lần nữa. Á ném vội vài câu nói bần thủ, “Thôi ngồi chơi nhé, nếu muốn tặng ca thì gọi. Ở quán đã có dịch vụ mới nữa rồi đó em”. Nàng nhăn mặt, không hiểu ả đang nói về cái gì.

YẾN đang ở hẳn phía trong quầy chỗ pha chế, khiến Lâm tò mò tiến lại. Cô bận bịu như người làm thí nghiệm hóa học một lúc lâu. Nhưng thật tiếc, cô đưa ly cocktail lạ lẫm lên trước mặt và buồn rầu, “Chán thật, lại hư nữa rồi”. Nàng bật cười, “Chàng bartender dễ thương, nếu không phiền, anh cũng thể cho em thử được chứ? Lâu rồi, em không đụng tới. Liệu có tệ như vậy không nhỉ?”. Anh chàng cười rất tươi đồng ý, bởi nụ cười và giọng nói của nàng luôn có một sức mạnh rất lớn chạm tới trái tim người khác. Nàng để túi xách sang bên và tiến vào quầy trong. Có Rum, Martini, Gin hay Vodka, Tequila hoặc Cognac... , cùng với rất nhiều hương liệu, tinh chất khác nhau. Nàng nghĩ là sẽ pha một ly cocktail dành tặng cho YẾN bởi cô ấy hẳn đang rất cô đơn và phải sống trong nụ cười chứa nước mắt. Nàng cố nhớ cách pha White Russian, một loại cocktail vị ngọt-say, gồm vodka, kem tươi và rượu mùi cà phê.

- YẾN! Chị uống thử xem sao?

- Ồ. Dành tặng cho chị sao.

- Thế nào? – Nàng chờ đợi câu trả lời.

- Rất lạ, phải nói cảm giác là thế nào nhỉ?

- Bình yên hơn?

- Ừ. Đôi chút. – Cô nhấp môi thử tiếp và nhìn nàng. – Em rất tuyệt.

Nàng bật cười và chợt nhớ tới Uy Vũ. Nhất định khi trở về, nàng sẽ pha Margarita thơm mát dành tặng chàng. Margarita với vị chua ngọt dịu của nước đường hòa với mùi thơm của rượu tequila, tripple sec sẽ khiến chàng mê đắm.

Bất giác, nàng ngẩng đầu lên, “người tình thứ hai, cũng là vị khách đầu tiên” ở quán café-bar này đang ngồi lù lù trước mặt nàng. Hắn ngồi trên một chiếc ghế cao, tay đùa nghịch mân mê cái gạt tàn thuốc lá, tay kia lật giở từng trang báo đầm chiêu, nghĩ ngợi. Ông ta dừng lại ở trang báo viết về tình hình thực trạng của công ty Uy Vũ rất lâu, trông khuôn mặt ông ngổn ngang tâm sự. Rồi ông lại đập tay mạnh xuống bàn: “Thêm rượu” khiến nàng thêm rung mình và mặt mũi tái mét lại.

Chàng bartender dễ thương vừa nãy gọi với: “Lâm, em lấy rượu ra cho khách giùm anh đi”, rồi vội vã quay mặt cười đùa tiếp tục câu chuyện với YẾN. Hắn nhàu chân mày khi nghe hai chữ “Lam Lâm” và từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn to của nàng đã nhìn chằm chằm hắn từ nãy tới giờ. Sau vài giây như đóng băng từ cả hai phía, hắn bật cười:

- Trái đất tròn quá đấy nhỉ. Không ngờ sau hai năm, tôi lại được gặp lại em với một công việc mới. – Hắn gạt gù đầu và nhấp nhấp vài giọt rượu còn sót lại trong ly. - Nhưng xem ra, công việc này có vẻ chân chính

và đang hoảng hơn, đúng không chứ?

Nàng không dám phát ngôn những lời lẽ vô lễ cho dù hẳn có chọc khoáy nàng nhiều hơn thế nữa bởi, nàng đã biết ông ta chính là ba của Uy Vỹ. Nàng đắn đo hồi lâu.

- Bác dùng thêm gì, để con mang ra.

- Hả? Sao cơ? Cũng nói lại anh nghe đi. Bố khỉ, ăn mới chẳng nói, xưng hô chú cho chán rồi lại bác, thế ngày mai cũng tính gọi là gì đây.

Nàng thầm cười trong lòng: “Rất có thể, sẽ là ba chồng đấy, bác ạ”. Nàng rót một ly rượu Bacardi để lên bàn, rồi cúi đầu xin phép và kéo vội Yến ra khỏi quán bar. Đôi mắt Yến vẫn còn lim dim mơ màng. Bản thân nàng bỗng chợt rung mình vì gió lạnh dội thẳng vào người. Nàng vội vội chiếc taxi đang chạy tới, nó lao rất nhanh trong màn đêm đen ảm đạm. Lâm nghe tiếng đập thình thịch nơi trái tim mình, nàng vuốt ve làn da đang nổi mẩn gai ốc. Nàng cảm nhận rõ những nỗi đau, sự tổn thương, đang chạy rần rạt dọc cơ thể yếu đuối của mình. Nơi đây là ranh giới rất mong manh giữa sự sống và cái chết, nỗi đau và bình thản. Hình như, cơ thể đẹp đấy đang dần rữa nát ra.

(Còn nữa)

10. Chương 10

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.10)

Lâm cảm thấy sợ hãi khi phải một mình đối chọi với cuộc sống (Ảnh minh họa)

Tại thành phố Berlin.

Một ngày làm việc nữa trôi qua, Uy Vũ thấy mệt mỏi và đau đầu kinh khủng. Bước ra khỏi Catwalk Bar, nằm trong khách sạn Marriott ở Quảng trường Potsdamer, với mùi rượu nồng nặc, những món ăn hạng sang đắt tiền, cùng những cô gái Đức chân dài quyến rũ sexy, nhưng hợp đồng vẫn không được ký kết, tình hình công việc chẳng thể nào khả quan hơn. Chưa bao giờ, anh cảm thấy cuộc sống nặng nề và chán chường như lúc này. Vừa đẩy cửa vào phòng, anh nằm vật xuống giường, đôi mắt thâm quầng vì lo lắng vội nhắm nghiền lại. Giấc ngủ đến với anh sao thật khó khăn. Không gian căn phòng khách sạn vào tờ mờ sáng có phần lạnh lẽo, hăm hiu.

Một mình anh, cô đơn giữa thành phố Berlin lạnh lùng.

Anh nhớ về Sài Gòn, thành phố có cô gái Việt Nam mà anh yêu hơn cả bản thân mình, đang sinh sống và mong ngóng anh ngày trở lại. Thành phố mang đầy hơi thở thân quen, chứa những kỷ ức tuổi thơ, sự trưởng thành hay tình yêu đậm sâu và cháy rực. Rồi anh uống một hơi hết lon bia, người anh say mềm và chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

Trong giấc mơ, anh thấy có người đàn ông ôm mặt và nước mắt rơi lã chã. Trong giấc mơ, chỉ mình người đàn ông với mọi thứ xung quanh sụp đổ, vỡ nát. Trong giấc mơ, giọng nói mệt mỏi có xen phần tức giận, hoảng hốt của người đàn ông đi kiếm tìm Lam Lâm. Nhưng chẳng có ai cả, chỉ một mình anh giữa con đường vắng lặng không bóng người. Anh khóc òa trong giấc mơ.

Khi tỉnh giấc, anh vẫn đang gọi tên của nàng. Anh như cảm nhận rõ tiếng guốc nện cồm cộp xuống sàn nhà và hơi thở quen thuộc có phần gấp gáp vẫn đeo bám quanh đây. Anh đưa tay lên vuốt mặt mình, mồ hôi vã ra nóng hổi. Hay là những giọt nước mắt của chính anh trong giấc mơ. Anh bước xuống khỏi giường, kéo rộng tấm rèm buông sang hai bên. Ngoài kia, bầu trời vẫn màu xanh lam đặc quánh, lạ lùng. Ông mặt trời đang từ từ lộ lên, trông thật uể oải.

Bình minh ở Berlin tĩnh lặng và êm ái như điệu nhạc du dương. Không có tiếng nói lạnh lạnh của những bà bán xôi hay đồ ăn sáng. Không có những xe ba gác lớn nhỏ đựng rau, củ, quả tươi ngon đổ về chợ lớn. Và cả không có những tốp người già dậm chân, vung tay khỏe khoắn đi tập thể dục ngoài công viên. Quả thật, từ sáng tỉnh mơ cho đến nửa đêm, Sài Gòn vẫn nhộn nhịp, ồn ào với đủ tầng lớp xã hội.

Cơn gió se se lạnh mùa thu tràn qua cửa sổ vào phòng càng làm anh mất phương hướng. Vào lúc này, tâm trạng của anh thực sự rất tệ, những nỗi đau, những bế tắc, những con số dự án bị âm rối mù. Anh còn chưa biết, cuộc gặp gỡ đối tác vào sáng ngày hôm nay sẽ có kết quả ra sao. Nếu thất bại lần nữa thì công ty của anh càng đứng sát bên bờ vực phá sản. Nếu thành công, tình hình cũng chỉ khả quan hơn chút ít nhưng anh có thể vận động được các đối tác hùn vốn vào quỹ đầu tư và xoay vòng. Anh hét lên như bất lực: “Chúa ơi!”.

Anh nhớ Sài Gòn, nhớ cô gái anh yêu hơn chính bản thân mình (Ảnh minh họa)

Công việc của Yến khá đơn giản, hàng ngày làm những việc lật vặt như: chuyển fax, viết mail thông báo hoặc mời họp, trực điện thoại của khách hàng... Cô mặc áo dài duyên dáng, khuôn mặt luôn rạng rỡ tươi cười. Tuy công việc không đúng với chuyên môn được học bài bản từ giáo trình đại học nhưng cô khá hài lòng và tỏ ra thích thú. Cô làm không nhiều nên thu nhập cũng không cao nhưng còn hơn là “được đi đây đi đó nhiều”. Những gã đàn ông, những cái nhìn của người lớn tuổi trong thang máy, thổi son, nước hoa... vẫn ám ảnh cô suốt mấy ngày qua.

Lâm nhận tập hồ sơ từ Yến đưa vào phòng làm việc. Những tờ fax vừa mới nhận được từ Berlin gửi về cùng số liệu kết quả chẳng ai mong đợi. Bản báo cáo của công ty tại Việt Nam mấy ngày qua, tình hình càng trở lên xấu và lặn trượt xuống dốc. Lâm nhắc máy gọi cho Uy Vũ nhưng máy báo điện thoại anh bận liên tục, không thì cũng chỉ là những hồi chuông đổ dài nghe thăm thiết không hồi đáp. Lòng nàng nóng như lửa đốt, những ngón tay run rẩy nhấn bàn phím gửi tin nhắn tới anh.

Lâm không có tin tức gì về anh ngoài những số liệu thống kê chẳng chịt. Nàng càng không biết anh đang ở đâu và phải đối mặt với những ai giữa thành phố xa lạ đó. Nàng trách, nàng giận và nàng thương, vì sao trong hoàn cảnh thế này mà anh không thể chia sẻ hoặc nói một lời với người anh yêu thương? Rồi nàng lại lo lắng nghĩ ngợi cho cuộc họp sắp diễn ra trong ngày. Nàng căm giận khi nghĩ tới những gã cổ đông mặt bự, bụng mỡ và chỉ chực chờ chia cổ phần mà không chịu ra ý kiến, giải pháp để vực công ty đứng lên. Cuộc sống mỗi lúc càng hiện rõ hai màu trắng đen rạch ròi.

Nàng vội thu vén đồng giấy tờ và tắt tuổi chạy tới phòng họp. Cuộc họp đã diễn ra được hơn năm phút. Lâm vừa bước vào phòng, tất cả đều nhìn cô bằng khuôn mặt cau có cùng những thái độ coi thường. Cô cúi thấp đầu: “Xin lỗi vì đã để mọi người phải chờ lâu, cuộc họp bắt đầu đi ạ”. Nhưng không ai trách cứ, không ai rầm rì bàn tán về việc này, họ chỉ nhấn mặt nhìn lên máy chiếu phía trước cùng những tập giấy về bảng thống kê số liệu trên tay. Họ lắc đầu ngán ngẩm, họ hỏi khi nào thì Uy Vũ trở về, họ nhất quyết muốn bán cổ phần của mình trong công ty càng sớm càng tốt trước khi có thêm hàng loạt sự việc xấu diễn ra, họ nghĩ cho họ, họ không cần chia cổ tức, họ chỉ cần thu hồi vốn đã bỏ ra được phần nào thì hay phần đấy... Và đằng sau những gã cổ đông ngu dốt chỉ biết nhìn vào lợi nhuận trước mắt này, còn có một người phía sau đồng ý sẽ mua hết số cổ phần với giá thỏa thuận của hai bên.

Một tiếng đồng hồ căng thẳng trong phòng họp kết thúc, nàng bước ra ngoài ban công lớn. Nàng đứng đấy, gió thổi tung mái tóc dài. Nàng nghe thấy tiếng chân anh, cảm thấy anh đi tới và ôm lấy nàng từ phía sau. Nàng quay lưng lại ngay lập tức, chẳng ai cả, trong phòng họp chỉ có bóng dáng của một người lao công đang thu dọn vỏ chai nước suối và lau chùi bàn ghế. Thất vọng, nàng thở dài và tiếp tục nhìn về phía sông Sài Gòn, những con sóng lập lờ trong buổi chiều được dát màu vàng nhạt bởi vài tia nắng lóng lánh cuối ngày. Nhưng rồi nàng lại nghe rõ giọng nói của anh, rất trong, rất rõ và thật gần. Nàng hét lên: “Em ở đây, Uy Vũ”. Chỉ có người lao công hỏi với: “Cô Lâm, cô ổn đấy chứ?”. Nàng lắc đầu và vội vã bỏ vào phòng làm việc.

Nàng vẫn không sao liên lạc được với Uy Vũ. Nước mắt nàng lăn xối xả.

Tiếng Buzz trên màn hình máy tính của Bông khiến nàng khê giật mình. Bông nói Uy Vũ có tới thăm cô ấy nhưng không ăn uống gì, chỉ hỏi thăm sức khỏe và việc học tập rồi nói có cuộc họp gấp phải đi. Nàng rối rít hỏi địa chỉ của Bông, cô ấy bảo ở đường Gryphiussstrasse, phía Đông thành phố Berlin. Nhưng cả nàng và Bông đều không biết Uy Vũ đang ở khách sạn nào. Bông lo lắng hỏi thăm tình hình, nhưng nàng chỉ cười và nói dối rằng vì nhớ anh ấy quá, chứ không hề có chuyện gì xảy ra cả. Bông vui vẻ và gửi lời chúc phúc tới hai người, gửi lời hỏi thăm sức khỏe tới những người bạn cùng phòng trọ ngày xưa. Và Bông cho nàng xem một tấm hình cô gái Đức cao ráo, trắng trẻo, tóc xoăn lộn màu bạch kim rất dễ thương. Bông khen cô

gái ấy hết lời và nói đó là người bạn thân tại Đức. Nàng thầm hạnh phúc cho Bông bởi nàng biết Bông nói dối, phải nói là một nửa còn lại trong cuộc đời Bông mới chính xác hơn.

Cuộc sống cũng thật thú vị và nhiều chuyện rất khó tin, lần lượt bước vào cuộc đời nàng.

Hơn chín giờ tối, văn phòng chẳng còn ai. Nàng sắp xếp tài liệu đựng vào giỏ xách. Điện thoại vẫn im lìm, không một tin nhắn, không một cú điện thoại. Phải chăng tại thời gian, khoảng cách, tình hình của công việc khiến anh bận bịu tới mức không thể gọi cho nàng. Nàng tuyệt vọng. Bỗng tiếng điện thoại vang lên, nàng vui mừng chạy tìm điện thoại. Nàng lóng ngóng vội kéo khóa túi để lục tìm điện thoại. Nhưng không phải, đó là tin nhắn từ Yến nói cô đang ở quán của ả Hai.

Bầu không khí trong quán bar luôn hưng phấn, nồng nặc mùi thơm và tanh tươi bởi mùi xác thịt. Yến mặc bộ đồ màu đen, nom rất lịch sự, đang trò chuyện tươi cười cùng một chàng trai lạ sát quầy bar. Nàng nhũn chân mày, thầm đoán xem đó có phải là chàng trai mới khiến Yến thích thú để dạo gần đây cô ấy chịu lui tới bar thường xuyên hơn hay không? Nàng đi tới vào chào hỏi, Yến ghé sát tai nàng thủ thỉ: “Mày đừng nghĩ bậy. Đó chỉ là “dạng đàn ông vật chất” thôi, họ sống bằng nghề hầu chuyện và giúp mình làm nhiều việc khác khi thấy cô đơn và cần người ở bên cạnh”. Nàng bật cười vì nhớ tới câu nói lần trước của Hai mà nàng không hiểu gì, “Nếu muốn tăng ca thì gọi. Ở quán đã có dịch vụ mới nữa rồi đó em”. Quả thật, Hai là mẫu đàn bà ranh mãnh, sắc sảo và quá khôn ngoan. Nàng xin phép hai người rồi tiến về phía quầy bar.

- Cho em một ly Cocktail nhé!

Chàng pha chế vui vẻ và chào đón nàng nồng nhiệt:

- Ô Lâm à, được được, ngồi đi, sẽ có ly Cocktail đặc biệt dành cho em.

Nàng nhào người về phía trước để lấy mấy cuốn tạp chí đọc trong lúc chờ Yến trò chuyện. Vẫn là hần cùng với một người đàn ông lạ mặt ngồi quay lưng về phía nàng đang bàn chuyện làm ăn. Trên tay ông ta là trang báo mới nhất viết về công ty của Uy Vũ. Cảm giác ầm ập chạy dọc cơ thể mình, nàng thấy buồn vì xưa nay Uy Vũ vẫn nghĩ ông ta chẳng hề ư gì chàng, nhưng thực ra ông ấy vẫn thường xuyên cập nhật tình hình về công ty của đứa con trai mình đấy thôi. Đôi khi tình cảm cha con gắn kết bền chặt, đâu nhất thiết là cứ phải tỏ ra quan tâm, bắt tay hay lời nói ngọt ngào. Bỗng dưng, nàng lại thấy có cảm tình và quý mến ông ta hơn trước.

- Cocktail đặc biệt dành cho em đây.

Giọng nói của chàng bartender bất chợt cắt ngang suy nghĩ của nàng. Ly Cocktail có ba tầng, tầng trên không màu, hai tầng dưới xanh lá cây và đỏ tươi, rất kích thích thị giác. Nàng nói cảm ơn và đưa lên môi nhấp thử.

- Tuyệt chứ em?

- Rất tuyệt. – Nàng mỉm cười và nhấp môi lần thứ hai, mùi vị rất lạ và không thể nào nói lên được cảm giác của mình. Đầu lưỡi có cảm giác rần rần và vị động của ly Cocktail này hết sức đặc biệt. Nàng hỏi. – Tên nó là gì vậy anh?

- Đặc biệt mà. Chúc em buổi tối thú vị.

Anh ta rất yêu quý Lâm, câu nói hiền lành và một cái nháy mắt đầy tình nghịch đáp trả tới nàng. Anh lại luôn tay rót rượu, pha chế phục vụ những vị khách tiếp theo. Nàng chợt nghĩ về Margarita thơm mát mà nàng sẽ làm cho Uy Vũ khi chàng trở về Việt Nam. Với Margarita, các giác quan, tế bào sâu kín nhất cũng sẽ được đánh thức, lơ lửng; những áp lực công việc cũng được từ từ giãn ra, khoan khoái; và mắt môi người uống như có phần long lanh, ướt át hơn. Nàng mơ màng ngắm nhìn ly Cocktail trước mặt.

Gần một giờ sau đó, ông ta ôm vai người đàn ông lạ rời khỏi quầy bar và tiến về phía cổng. Ở mọi góc nhìn, nàng vẫn không thể nào thấy được mặt mũi của hần ngoài bộ đồ đen và cái đầu cạo nhẵn thín. Hần bước lên chiếc xe đen và lao đi mất hút. Chỉ còn ba của Uy Vũ, tay cầm một điều xì gà lớn đang tiến về phía nàng ngồi. Ông ta hỏi chàng trai để mượn bật lửa, rồi trầm ngâm. Nàng lấy can đảm để mở giọng trước.

- Hình như bác rất quan tâm tới tình hình của công ty Uy Vũ.

- Ủ. Dân làm ăn kinh tế thì phải nắm bắt thị trường mới thành công được chứ!

Nàng bật cười trong bụng: “Sao bác không nói lý do vì Uy Vũ là con trai của mình chứ?”.

- Cũng cũng có vẻ hứng thú với cái tên Uy Vũ quá nhỉ?

- Dạ. Tên anh ấy rất đẹp.

- Còn gì nữa? Trẻ, lắm tiền, háo thắng, và có phần xốc nổi.

Ông trả lời một cách lạnh lùng và từ từ nhả khói thuốc. Không khí quán bar càng trở nên u uẩn hơn.

- Cũng biết gì về thị trường cổ phiếu không?

- Dạ, một chút.

- Cũng cũng có vẻ tỏ mò về người đàn ông ban nãy nhỉ. Nhìn ánh mắt dò xét của cưng là tôi biết liền. Tôi là một người say mê cổ phiếu, còn anh ta là một nhà bình luận về thị trường cổ phiếu rất giỏi. Tôi rất phục anh ta. Muốn chơi cổ phiếu thành công thì nhất thiết phải nghe lời bình luận. Có thể là tin, có thể là không tin, lúc theo, lúc thì không. Đó là điều kỳ diệu và rất kích thích trí tuệ của người chơi cổ phiếu, mà không phải ai cũng hiểu được.

Nàng ngượng ngùng gãi đầu vì hành động nhìn lén của mình đang bị tố giác. Nàng còn ngỡ ngàng hơn về những gì ông ấy nói khiến nàng vừa nghe vừa gật đầu chăm chú. Có vẻ như, những gì ông ấy đưa ra đang rất kích thích sự tò mò về vấn đề ở thị trường cổ phiếu mà nàng chỉ mù mờ bấy lâu nay.

- Tình hình có vẻ đang rất tệ. Nếu công ty Uy Vũ phá sản và anh ta phải ra hầu tòa, cưng nghĩ sao?

Nàng im lặng.

- Lúc đó, thân cưng còn lo chưa xong, mà phải nuôi cơm người ở tù nữa thì quả thật là gánh nặng đó nha. Có cô gái nào chịu để cái lưng của mình gây làm đôi khi mới ở tuổi ngoài hai mươi không nhỉ.

- Bác ạ. Anh ấy sẽ vượt qua tất cả thôi.

- Cũng còn tùy ở cưng nữa chứ?

Nàng tròn mắt nhìn ông ta, rồi bỏ vào toilet. Nước lạnh tạt lên mặt, nàng mới thực sự tỉnh táo. Cơn đau đầu có phần giảm bớt, chút rượu ngà ngà say từ ly Cocktail đặc biệt đã tiêu tan. Nàng chải lại tóc và lột bỏ áo khoác ngoài vì không khí trong bar thực sự rất nóng nực. Rất nhanh sau đó, nàng bước ra phía cửa. Nhưng có cánh tay đã túm lấy đôi vai của nàng. Tiếng “xoẹt” của chiếc váy bị xé toạc ngay sau đó.

(Còn nữa)

11. Chương 11

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.11)

Lâm như chết lặng khi nhìn thấy cảnh tượng đó trong ngôi nhà của cô và Uy Vũ (Ảnh minh họa)

“Yến. chị ở đâu?”. Nàng quẩn quanh gọi tên Yến. Vóc dáng xiêu vẹo của nàng đổ ngã trên con đường về đêm. Trong bóng tối, dáng nàng mờ ảo như khói sương chấp chờn chuyển động. Những vết thương đau đớn đang chết dần, chết lặng vẫn đang rỉ máu. Tiếng giày cao gót nện xuống mặt đường từng nhát theo hơi thở nặng nề hắt ra. Nước mắt nàng lăn mãi và gió đêm cứ từ từ hong khô hết cả. Lúc này, người đi lại thưa thớt, đường phố dưới ánh đèn điện càng trở lên tĩnh lặng, im ắng hơn.

Nàng lão đảo, chệch choạng quy chân xuống ngay trước bậc thềm nhà.

Trên cái ghế sofa lớn nàng và Uy Vũ thường nằm để xem tivi, là tấm thân trần truồng, trắng nõn. Một nửa khuất trong bóng tối, một nửa phơi bày dưới ánh đèn màu trắng xanh nhẹ nhàng cùng những tiếng rên rỉ trong cơn hoan lạc. Vali quần áo và cặp xách làm việc của chàng ném ngay cạnh đồng quần áo nhàn nhúm dưới sàn nhà. Những chai rượu rỗng và chiếc ly đã bị vỡ thành từng mảnh nằm ngả ngốn trên bàn uống nước. Toàn thân nàng bỗng lạnh toát, mồ hôi và ra, đầu óc như quay cuồng. Cố nén lại cảm xúc, nàng nhẹ nhàng chống tay đứng dậy và bước đi. Nàng không biết phải làm gì và đi đâu vào lúc này nữa?

Cứ men theo hết con đường lớn, nàng đi thẳng đến công ty và bước vào phòng làm việc khi đồng hồ điểm gần sáu giờ sáng. Nàng gục đầu lên mặt bàn và lả đi trong nỗi kinh hãi, mệt mỏi. Trong mơ, nàng vẫn gọi tên chàng không ngớt, nước mắt lăn ra như đóng cục. Chàng vẫn được ví như hoàng tử cao sang, nàng đẹp như đóa hoa lan tỏa hương thơm nồng nàn; họ ghép lại thành một viên ngọc đẹp và sáng lấp lánh. Nhưng hình như, bây giờ chỉ còn là những mảnh vụn.

Nàng lên cơn sốt, mặt đỏ bừng và nằm yên trên giường, nhỏ bé, yếu ớt. Uy Vũ đau lòng và xót thương khi nhìn thấy nàng. Lòng anh tràn ngập tình yêu, nàng phải được che chắn và gìn giữ, không ai khác, anh phải là người đàn ông luôn ở bên cạnh và dõi theo nàng. Anh kéo chăn cho nàng, vuốt lại vài lọn tóc đang bay về trước mặt và nắm tay nàng thật chặt. Điều đấy làm anh vui và cảm giác bình yên hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Tám giờ tối, nàng tỉnh giấc sau cơn khủng hoảng trầm trọng xảy ra liên tiếp trong một đêm. Anh vẫn nắm chặt tay nàng và gục đầu ngủ quên bên cạnh. Nước mắt nàng lăn vội, cố đưa ngón tay chạm tới khuôn mặt hốc hác của anh, lòng quặn thắt. Cảm giác tội lỗi bao trùm cả không gian. Hành động của nàng đánh thức anh dậy khi giấc ngủ vừa mới bắt đầu. Nét mặt anh như giãn ra vui sướng.

- Em làm anh lo lắm, biết không?

- Anh về từ bao giờ mà không nói để em ra sân bay đón anh.

- Ngốc quá. Anh nói rồi, phải tự chăm sóc bản thân khi anh đi công tác chứ. Sao lại làm việc quá sức để rồi ngủ cả đêm trên công ty. Anh gọi cho em rất nhiều, nhưng không liên lạc được. – Uy Vũ phân trần.

- Chắc em mệt, ngủ lê lết quá nên không biết anh gọi. Em xin lỗi.

- Ngoan nào. Lần sau anh đi đâu xa, anh sẽ đưa em đi cùng luôn. Lần này, em làm anh sợ. Thật đấy.

Tiếng anh vừa dứt, nàng bật khóc như một đứa trẻ. Uy Vũ ra sức dỗ dành hồi lâu, nàng mới bình tâm lại nhưng khuôn mặt thì tái nhợt đi. Nàng nói anh hãy xuống nhà trước, nàng cần đi tắm rửa và sẽ xuống ăn tối. Một lúc sau, anh nghe trong phòng tắm có tiếng khóc. Anh gõ cửa, tiếng khóc im bật và tiếp đó là tiếng nước xối mạnh không ngừng.

Yến mang tô cháo nóng ra bàn ăn cho Lâm rồi đi lên lầu, chỉ nhắn nàng phải ăn hết và uống thuốc đúng giờ. Nàng nhìn Yến, buồn rầu. Uy Vũ cũng nhìn Yến, sự lo lắng biểu hiện trên khuôn mặt. Nàng quay về phía anh, anh hoảng hốt.

- Hình như, cô ấy cũng bệnh rồi.

- Chắc có chuyện buồn. Lát em sẽ lên tâm sự với chị ấy.

- Không được. – Anh lên tiếng làm nàng giật mình. – Em cũng đang bệnh mà. Tối nay, anh phải chăm sóc em.

Câu nói của Uy Vũ vừa dứt, bước chân Yến nhanh hơn trên từng bậc cầu thang với vẻ ngán ngẩm. Nàng biết không nên nói gì nữa, giờ không phải là lúc thích hợp.

- Anh qua Berlin, công việc theo chiều hướng xấu khiến em cũng vô cùng lo lắng. Vậy mà, em cũng không thể chia sẻ với anh được.

- Thôi nào. Anh xin lỗi. – Uy Vũ lấy thức ăn đưa lên chén cơm của nàng, dịu dàng nói. – Công việc thật tệ, nhưng anh tin mọi chuyện sẽ qua thôi. À, anh có qua thăm Bông, dạo này nó mập lên và trắng hồng nữa. Con bé nhắc tới em luôn.

- Vâng. Thỉnh thoảng, em vẫn nói chuyện với chị ấy. Em mừng cho chị ấy nhiều.

Vì tình yêu dành cho Uy Vũ, Lâm sẵn sàng làm tất cả mọi việc (Ảnh minh họa)

Bữa tối diễn ra như mọi ngày, vẫn ấm áp yêu thương trong phòng bếp. Nhưng sao hôm nay có phần gượng gạo, giống như hai diễn viên không chuyên nghiệp, chân tay lỏng ngóng và quên hết lời thoại, khiến đoạn diễn trở nên rời rạc và không ý nghĩa. Nàng không biết anh đang nghĩ gì và anh cũng không hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng ra sao. Nước mắt hai người như nuốt vội vào trong, tìm chỗ kín đáo để che giấu.

Nàng cố tình không biểu hiện gì, xả nước rửa chén đĩa. Uy Vũ ngồi trên ghế sofa, ôm chiếc laptop, đọc tin tức gì đó. Chàng hét lên.

- Lâm. Giá cổ phiếu bắt đầu tăng lên rồi. Lạy chúa!

- Thật không? – Nàng run lấy bầy và đánh rơi chiếc đĩa xuống sàn nhà. Nó bị vỡ làm đôi.

- Thật. Không thể tin được. Anh tin là mọi chuyện sẽ ổn mà. Em có sao không? Một quá thì ngày mai dọn dẹp sau, coi chừng bị cửa vào tay đó.

- Dạ, dạ. – Nàng lóng ngóng. – Em không sao. Tại em vui quá đấy mà.

- Em làm rồi nghỉ sớm đi. Sáng mai có cuộc họp quan trọng với các cổ đông nữa.

Nàng ngồi sụp xuống chiếc ghế, thở mạnh. Ông ta đã làm đúng như lời hứa rồi.

- Đừng có cố giãy giụa mạnh như con cá mắc câu vậy. Sẽ chẳng ai cứu em đâu!

Nàng gắng hết sức đập thẳng vào mặt hắn. Ông ta bật ra một câu chửi thề và đưa tay lên lau mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt đỏ hoa. Ở cái phòng thay đồ trong quán bar của ả Hai, nàng đã quá quen thuộc với nó. Quá khứ dội về làm nàng nhói đau hơn.

- Đừng làm thế với tôi. Tôi xin ông. Ông thừa biết tôi yêu Uy Vũ, và anh ấy là con trai của ông cơ mà. – Nàng co người, tự ôm lấy hai vai và khóc lóc.

- Ai nói với em, nó là con trai tôi. Nực cười.

- Nghĩa là... ? – Nàng trừng mắt nhìn ông ta.

- Nếu nó là con trai tôi thì tôi yêu em đâu có phải chết cũng không bao giờ làm như thế này. Tại mẹ nó có lỗi với tôi thì giờ đến lượt nó phải trả giá thôi. Ở đời, bao giờ chẳng sòng phẳng như thế.

- Nghĩa là, anh ấy không phải con trai ông. Nghĩa là, những tin đồn sai sự thật trên các tờ báo lớn nhỏ khiến cho giá cổ phiếu của công ty Uy Vũ sụt giảm thậm tệ. Nghĩa là, người đứng sau chịu mua toàn bộ số cổ phần với giá thỏa thuận do các cổ đông sẵn sàng bán để thu hồi vốn... , tất cả đều do một tay ông làm. Ông, ông. Đồ độc ác.

- Em có nghe câu: “Người buộc nút thì sẽ tự tháo nút không?”. – Hắn cười xảo quyệt.

- Ông muốn gì? Nói nhanh lên.

- Tự cởi quần áo ra. – Ông ta khẽ nói bằng giọng ôn tồn. Ông ta cũng là một nghệ sỹ nhưng quái thay, ông ta không bao giờ dùng những ngôn từ hoa mỹ, bóng bẩy. Ngược lại, ngắn gọn và thực tế.

- Lấy gì để đảm bảo ông sẽ giữ đúng lời hứa với tôi?

- Tình yêu của tôi đối với em.

Nàng từ từ cởi bỏ quần áo trong tiếng nấc. Cởi hết. Tắm thân trắng nõn, trần truồng của nàng phơi bày trong căn phòng mờ tối. Nàng tiến tới chiếc ghế sofa và từ từ ngã người nằm xuống, những đường cong tuyệt mỹ phơi bày giữa bóng đêm, đẹp mê hồn. Nàng nói:

- Ông hài lòng chưa? Và xin ông đừng làm tôi đau hơn nữa. Sao ông vẫn đứng ở đấy, sao ông vẫn chưa cởi bỏ bộ đồ ra. Ông muốn gì ở tôi nữa? Những trò quái đản sao?

- Đủ rồi. Em mặc đồ vào đi!

Nàng ngồi dậy tiến đến phía trước, nhìn thẳng vào mắt ông ta. Ông ta kéo nàng vào siết chặt.

- Tôi không biết phải nói gì. Em gây cho tôi một nỗi đau lớn. Em làm cho tôi hiểu hơn về giá trị của tình yêu. Tôi chỉ muốn biết, em yêu nó nhiều như thế nào? Em về đi.

Ông ta buông tay khỏi người nàng và tiến về phía cửa. Nàng nắm vội cánh tay, giọng nài nỉ.

- Nếu tình yêu của tôi có thể đánh đổi bằng cách lấy lại được sự nghiệp và cuộc sống của anh ấy, thì tôi chẳng hối tiếc và luôn sẵn sàng làm bất cứ thứ gì. Tôi xin ông.

- Em về đi nếu không hẳn sẽ lo cho em đấy. Tôi đã nói là sẽ làm. Và từ giờ, đừng lui tới quán bar này nữa, nó chẳng tốt đẹp gì đâu.

Ông ta bước ra ngoài. Nàng đứng lặng người một hồi lâu. Cơ thể lỏng lẻo của nàng lạnh như băng và cứng như sắt. Nàng khóc và uống rượu trong cơn đau đớn bị giằng xé.

(Còn nữa)

12. Chương 12

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.12)

Nàng luôn bị ám ảnh bởi thân thể lỏng lẻo phơi ra giữa ghế sofa hôm nọ (Ảnh minh họa)

Yến vừa từ phòng sách đi ra, nước mắt nước mũi chảy dài. Nàng nhìn Yến bằng ánh mắt không biểu lộ cảm xúc. Uy Vũ nhìn nàng vẻ bối rối, anh không biết phải nói gì hơn ngoài sự im lặng. Yến cố tình lẩn tránh nàng, sáng nào cũng đi từ rất sớm và không ăn sáng ở nhà. Tối cũng phải nửa đêm mới về trong cơn say xỉn. Yến và nàng ngủ chung trong một phòng, mỗi người quay mặt về một hướng, rất nhẹ nhàng để không phải đụng mặt nhau.

Cuối cùng, công ty Uy Vũ đã lấy lại được thăng bằng sau trận khủng hoảng kinh hoàng đầu tiên suốt năm năm anh nắm giữ chức tổng giám đốc. Nàng quyết định ra đi.

Vừa thu xếp đồ đạc vào va-li, lòng nàng như nổi giông tố. Tiếng xe chàng về, cổng sắt ken két đẩy ra, nàng ấn vội chiếc va-li vào tủ quần áo và tiến về phía cửa sổ, nhìn xuống. Yến say lả lướt, chân nọ đá chân kia, hai cánh tay cô siết chặt vào cổ chàng. Lòng nàng phải cố kìm nén sự ghen tị đối với kẻ say. Nàng nằm xuống giường và kéo chăn cao tới cổ, nàng đóng một vai diễn của kẻ đã ngủ say khi đồng hồ đã điểm hơn ba giờ sáng. Nàng không biết dưới nhà đang có chuyện gì xảy ra, nàng nhớ về cái thân thể lỏng lẻo phơi ra giữa ghế sofa đêm hôm nào, nàng nhớ ánh mắt bối rối của chàng vì tội nói dối suốt thời gian gần đây, nàng cảm nhận được tình yêu của Yến dành cho chàng đã đến thời kỳ không thể giữ trong lòng được nữa... Chỉ cần nghĩ thế thôi, nàng biết, nàng càng phải quyết tâm cho sự ra đi của mình.

Uy Vũ lúng túng không biết làm sao. Chàng không thể gọi nàng dậy khi trời đã gần sáng, còn Yến thì đang ra sức nói những điều yêu thương nhắm nhĩ với chàng. Chàng yêu nàng, đấy là sự thật. Đêm hôm trước chỉ là nhầm lẫn trong cơn say, trong sự chán nản vì công việc. Nhưng chàng sợ Yến bị tổn thương, chàng sợ nàng hiểu lầm. Chàng cần thời gian.

Yến nằm vật ra ghế sofa và ngủ thiếp đi sau chừng nửa tiếng nói những lời nhắm nhĩ. Uy Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi bỏ lên lầu. Vào đến phòng ngủ, Lâm không có ở đó. Anh chạy vội qua phòng Yến, nàng nằm ngay ngắn trên giường, nhỏ bé và mong manh. Hết sức cẩn thận và nhẹ nhàng, anh cởi bỏ áo khoác ngoài và rón rén lên giường, nằm bên cạnh. Anh ngắm nhìn bông hoa của cuộc đời mình, và đặt nụ hôn yêu thương lên vầng trán thông minh của nàng. Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt có phần tiêu tụy của nàng, rồi siết chặt lấy cơ thể nhỏ bé trong vòng tay ôm. Anh nhắm nghiền mắt và chìm sâu vào giấc ngủ mộng mị. Bên nàng, anh luôn có cảm giác an toàn và bình yên hơn tất cả.

Nước mắt nàng vội lăn ra. Nàng nhìn anh, khuôn mặt khi ngủ vẫn nơm nớp nổi niềm lo âu, nhưng không hề lạnh lùng và ghê gớm như khi ở công ty. Nàng khẽ nhúc nhích và leo xuống khỏi giường. Nàng cần phải ra đi, nàng biết, nàng không thể ở trong căn nhà này thêm một phút nào nữa. Yến đã từng bị tổn thương rất nhiều lần, đây là cơ hội cho cô ấy, nàng càng phải ra đi. Uy Vũ ắt hẳn cũng có tình cảm với cô ấy nên cả hai đã đi tới gần sáng mới đi nhau về. Đúng vậy, nàng phải đi thôi.

Nàng lột bỏ bộ đồ ngủ, khẽ cúi đầu nhìn xuống, phần bụng trắng ngần và hơi nhô cao, nơi đây đang áp ủ một mầm xanh hi vọng mới. Bỗng có giọt nước mắt lăn xuống. Rất nhanh, nàng bận bộ đồ mới và nhấc chiếc va-li lên để không gây tiếng ồn. Lúc đi qua phòng khách, Yến nằm đấy, vẫn không ngớt gọi tên chàng.

Không nén nổi cảm xúc, nàng chạy vội ra khỏi căn biệt thự và lẫn mình vào bóng đêm. Nhớ lại quá khứ, nàng như cánh bướm đêm mong manh trong màn đêm bao phủ.

Nàng lại nghe thấy tiếng chân anh, tiếng gọi của anh, như mỗi lúc một gần hơn. Nàng quay lại, vội vàng nhìn mọi thứ. Bóng dáng của cô gái làm tiền mờ ảo cứ ngỡ là anh, nàng hoảng hốt và bắt đầu ra sức chạy nhanh hơn nữa. Nàng vẫn nghe thấy tiếng anh đang gọi với theo. Nàng cố chạy thật nhanh hơn nữa. Sự hỗn loạn trong màn đêm càng làm cho nàng thêm ảo giác. Vừa thấy chiếc taxi trắng bất ngờ xuất hiện, nàng đưa cao tay vẫy gọi và lao ra như con thiêu thân đâm mình vào thứ ánh sáng mờ nhạt. Nàng đâm mình vào chiếc xe, tiếng ma sát giữa cơ thể yếu đuối của nàng và bánh xe siết chặt xuống mặt đường, phát ra một thứ âm thanh rợn người, tiếng kêu của chàng tài xế và người ngồi trong taxi thét lên đầy kinh hãi.

Nàng như cánh bướm đêm mong manh trong màn đêm bao phủ (Ảnh minh họa)

Uy Vũ sững người ngồi bật dậy, nàng không nằm ở bên. Đêm qua, anh đã siết chặt vòng tay ôm của mình với cơ thể nàng cơ mà. Không thể thế được, anh vừa trải qua một giấc mơ kinh hoàng. Anh hoảng hốt chạy xuống lầu xem nàng có đang chuẩn bị bữa sáng không. Căn phòng trống hoác, từng giác quan mách bảo anh rằng, nàng đã bỏ đi và không bao giờ trở lại nữa. Anh cố tìm mọi cách để liên lạc, điện thoại cho người thân, bạn bè và tới công ty, nhưng tất cả bọn họ đều không có tin tức gì.

Anh tuyệt vọng, quỵ gối xuống sàn nhà và gào thét tên cô gái ấy- Lâm.

Anh ngồi bất động trong phòng ngủ, áp mặt vào chiếc gối đôi. Một mùi thơm của cơ thể người con gái anh yêu vẫn sực lên mũi. Anh chợt ngẩn ngơ nhớ nàng, nhớ về tất cả quãng thời gian chung sống bên nhau: cùng nấu ăn, cùng làm việc, cùng đi tập thể dục, cùng ngủ chung trên một chiếc giường. Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời mà anh may mắn có được. Tất cả là do anh, vì anh mà nàng phải biệt tích.

Năm tháng sau...

Sau sự ra đi của Lâm, Uy Vũ gần như suy sụp hoàn toàn. Ban đêm anh mất ngủ bởi những giấc mơ rợn người và tanh nồng mùi máu, ban ngày anh căng thẳng đầu óc với những dự án mới liên tiếp của công ty cùng phòng công nghệ. Không ai có thể giúp anh bớt căng thẳng, không ai có thể ép anh xin dừng nghĩ về nàng nữa, không ai nói được anh phải quên quá khứ đau buồn đi để mà lập gia đình và phát triển sự nghiệp, không một ai dám dấn động nhắc đến tên của nàng. Phòng làm việc và đồ dùng cá nhân của nàng, ngoài trừ anh thì không ai được phép đến. Anh không muốn mọi thứ liên quan đến nàng bị xóa dấu vết. Phòng đó, chiếc bàn làm việc này... tự anh lau bụi bẩn vào mỗi buổi chiều hết giờ làm việc. Mọi người chỉ động viên anh, đại loại như, “Quá khứ là quá khứ. Đừng quá đau buồn và tuyệt vọng”.

Tìm đâu ra một nàng Lâm Lâm thứ hai để trả lại cho chàng?

Anh yêu cầu cho thợ đến sửa chữa và treo một bức hình lớn của nàng ở ngay phòng tiếp khách của công ty. Nụ cười của nàng, khuôn mặt của nàng, vẻ đẹp tự nhiên của nàng bên những đóa hoa hướng dương màu vàng rực rỡ, thật nồng nàn, thật mãnh liệt. Bức hình khổ lớn làm bừng sáng cả một căn phòng có phần ảm đạm và luôn căng thẳng bởi những bảng số liệu thống kê.

Anh khóc khi đứng trước nụ cười rạng rỡ và ánh mắt trong veo ấy.

Yến vẫn ở tại căn nhà này. Đồ đạc sang trọng được trưng bày hết sức gọn gàng và ngăn nắp. Cô như con thú hoang bị lạc vào chốn mê cung của hoàng tử, chỉ để canh giữ những món đồ vật đắt tiền mà chẳng ai chú ý đến và hỏi han.

Vào những buổi tối, Yến đều chờ anh rất lâu nhưng chẳng thấy anh trở về. Một buổi tối, cô mặc váy bầu và tìm đến công ty, vào tận phòng làm việc của Uy Vũ.

- Mình cưới nhau nhé! – Yến nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể. Anh chỉ ngẩng đầu nhìn cô, và im lặng.

Yến bình tĩnh nói từng chữ một. – Em...có...thai.... Cái...thai...đã...lớn...lắm...rồi.

Anh giật mình nhưng không biểu lộ sự ngạc nhiên ra ngoài. Anh đã từng nghĩ đến một tiệc cưới ấm áp cùng Lâm, nghĩ đến tiếng trẻ thơ nô đùa réo gọi ba, gọi mẹ mỗi ngày. Nhưng bây giờ, sao điều đó thật viễn vông

và xa vời quá, dẫu nó đã từng được coi là một sự thật hiển nhiên, chỉ còn phụ thuộc vào thời gian là sớm hay muộn mà thôi.

Anh từ từ đứng dậy, đi ra khỏi bàn làm việc và ôm nhẹ lấy cô. Cô lặng lẽ dựa vào người anh, ngửi thấy mùi cơ thể và thần thờ đôi lát. Uy Vũ vốn là người đàn ông rất hấp dẫn.

- Em về nhà nghỉ ngơi đi. Anh còn bận chút chuyện. Việc của em là phải chăm sóc chính mình và đứa bé. Em hiểu chứ?

Cô mỉm cười và vòng tay ôm lấy anh, bày tỏ sự tin tưởng và muốn nói rằng, suốt mấy tháng qua, cô đã rất cô đơn và chán nản. Cô sợ sự lạnh nhạt từ phía anh, thái độ hồ hững và phiền muộn khiến cô thêm tuyệt vọng và muốn phá bỏ cái thai. Nhưng chính anh, mong tình yêu của mình được anh đáp trả đã cho cô thêm nghị lực để tồn tại đến bây giờ. Anh ôm cô chặt hơn và vỗ nhẹ lên tấm vai đang run lấy bầy, anh an ủi.

- Anh sẽ gọi taxi cho em. Em về nghỉ sớm đi. Thức khuya và suy nghĩ nhiều sẽ không tốt cho đứa bé. Em hiểu không?

Nàng gật đầu chào anh. Bước ra khỏi cửa văn phòng, cô nở nụ cười ma mãnh xen lẫn niềm hạnh phúc khó tả. Còn Uy Vũ, anh chôn chân chặt ở văn phòng. Anh không hề trốn tránh trách nhiệm, nhưng anh sợ đối mặt với mẫu người phụ nữ có phần nguy hiểm như Yến. Anh gục đầu xuống bàn, thét gọi Lam Lâm.

Anh miên man trong giấc ngủ chập chờn:

...

- Anh tên Uy Vũ. Cái tên đẹp lắm!

- Cái khoản nịnh bợ này có cần phải tính thêm vào tiền làm tình không nhỉ?

- Nếu anh thừa tiền và hài lòng khi làm tình với tôi.

- Mà cô tên gì?

- Lâm!

- Nghe như đàn ông vậy?

- Ủm! Vậy anh nghĩ mình đang là gay hay sao khi vừa quan hệ với tôi?

- Em thích hoa g? - Anh đánh lơ câu hỏi của cô.

- Hoa hướng dương. Còn anh?

- Thích em. Em là bông hoa tuyệt vời nhất mà anh là kẻ may mắn được sở hữu.

...

Anh tỉnh giấc. Anh khóc trong cả những giấc mơ về ký ức của một thời. Anh ngóng trông, mong nàng quay trở lại bất kể lúc nào, mặc kệ là ngày hoặc đêm. Anh nhớ nàng, anh sống mà như không tồn tại bởi cuộc sống này không thuộc về anh, anh chỉ thuộc về nàng bởi chỉ có nàng mới cho anh cảm giác bình yên hơn tất cả mọi điều trong thế gian. Anh mong nàng quay trở lại, anh sẽ đi cùng nàng tới bất cứ nơi nao, phương trời nào, bởi anh biết đây là thiên đường hạnh phúc của cả hai: nơi chẳng có vị mặn của nước mắt.

13. Chương 13

Bướm đêm và hành trình tìm hạnh phúc (P.cuối)

Uy Vũ không muốn Yến đụng tay vào bất cứ đồ vật nào trong phòng ngủ (Ảnh minh họa)

Yến bước vào phòng ngủ của Uy Vũ và Lâm đã bị bỏ trống suốt gần nửa năm qua. Căn phòng được thiết kế khá đơn giản nhưng đầy đủ tiện nghi. Chiếc ga trải giường in hình những bông hoa tuyệt đủ màu, giống như một vườn hoa lớn tỏa hương êm dịu. Bên cạnh là hai chiếc tủ nhỏ với vài ngăn kéo đã được khóa chặt. Tủ đựng quần áo được làm bằng chất liệu gỗ tốt, sơn bóng và thiết kế theo hình trái tim, rất lạ, cũng được

Uy Vũ chốt khóa cẩn thận. Có vẻ như chàng không muốn ai đụng vào những kỷ vật tại căn phòng và thay đổi vị trí sắp xếp của nó. Cách đây gần ba năm, chính anh và nàng đã cùng đi sắm sửa những đồ vật này. Chính vì thế những món đồ trong căn phòng đều ghi lại những kỷ niệm hạnh phúc của hai người.

Yến về phòng lấy con dao gọt trái cây và khéo léo cạy tung ngăn kéo ở chiếc tủ nhỏ được kê sát giường ngủ. Những bức ảnh, những lá thư, cặp nhẫn đôi... được để gọn gàng trong chiếc hộp bọc nhung. Hầu hết là hình của Lâm và Uy Vũ, được ghi lại từ thời bé cho đến lúc hai người chung sống bên nhau. Một vài tấm hình khác là của anh từ thời niên thiếu nhưng bị cắt làm đôi, không thấy được dáng vẻ và khuôn mặt của người đứng bên cạnh nên Yến không biết đó là nam hay nữ. Những lá thư rất dài, đó là nét chữ của anh viết cho Lâm, có lá thư thì được đóng dấu bưu điện gửi đi, còn lại thì hình như anh chỉ viết dành cho chính mình và cất kỹ. Yến đưa cặp nhẫn đôi sáng lấp lánh lên trước mặt, cô thử đưa ngón tay mình vào chiếc nhẫn nhưng không vừa. Tệ thật, chúng sinh ra vốn dĩ không phải dành cho cô mà. Cô nghiêng rằng, tỏ rõ thái độ ghen tỵ với những đồ vật vô tri, vô giác này.

Uy Vũ tóm lấy cổ tay bé nhỏ của Yến đang dần nổi lên những đường gân xanh lộ rõ vẻ yếu ớt, anh lắc mạnh.

- Để xuống đó. Bước ra khỏi phòng này ngay.

- Em...

- Tôi nói cô đi ra khỏi phòng này. Ai cho phép cô vào đây? Ai cho phép cô lục lọi đồ cá nhân của tôi, hả? Bước ra ngay.

Uy Vũ vô cùng giận dữ, cảm giác như ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong cơ thể anh mỗi lúc một dữ dội hơn. Yến để chiếc hộp bọc nhung xuống giường và lặng lẽ đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt cầu khẩn.

- Em xin lỗi. Em không cố ý mà.

- Tôi đã khóa các ngăn kéo rất kỹ càng. Không cố ý mà cô vẫn dùng dao để cạy tung à? Được rồi, được rồi. Cô về phòng ngay. Đừng có đứng trước mặt tôi như thế. Cô làm tôi phát điên lên mất. Làm ơn, làm ơn rời khỏi phòng của tôi ngay. – Anh nói bằng giọng rên rỉ, xen lẫn cả những nước mắt.

- Em xin anh. Hãy để em được ở lại đây. Chúng ta còn có đứa bé cơ mà. – Yến gào lên.

Đúng lúc đó, điện thoại của anh đổ chuông. Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô và cô cũng sợ sệt mất vài giây rồi khép nép ra ngoài. Lúc bấy giờ, anh mới lấy điện thoại ra. Anh hoảng hốt không tin vào mắt mình khi màn hình điện thoại hiện rõ: “My Angel”. Anh nói bằng giọng mừng rỡ:

- Lâm. Em đang ở đâu? Làm ơn nói cho anh biết đi. Anh rất nhớ em. Hãy tha lỗi cho anh.

- Xin lỗi, có phải Uy Vũ không ạ?

Giọng nói dịu dàng của cô gái làm anh sững người. Đầu dây bên kia lại cất tiếng.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi có phải số máy của Uy Vũ không ạ?

- Vâng. Tôi là Uy Vũ. Cô là ai? Sao lại dùng máy của Lâm?

- Ồ! Thật tuyệt. – Cô gái reo lên. – Em là Nga, bạn cùng phòng trọ với Lâm từ ngày trước đó. Anh nhớ chứ?

- Ừm. Anh nhớ rồi. Nga, làm ơn cho anh hỏi Lâm đang ở chỗ em phải không. Làm ơn đi, hãy cho anh gặp cô ấy.

- Chỉ gặp cô ấy thôi sao? – Nga cười nhỏ nhẹ.

- Anh...

- Anh đến bệnh viện thành phố luôn nhé, sẽ có rất nhiều điều bất ngờ chờ đợi anh. Từ buồn, đến vui. Quả thực qua điện thoại thì em không biết nên bắt đầu từ đâu cả.

- Giúp anh giữ Lâm lại. Anh phải gặp được cô ấy. Nga, làm ơn giúp anh!

Cúp máy, anh lao ngay ra khỏi nhà. Lòng anh rối loạn. Anh phải gặp được nàng, anh cần giải thích. Anh nhớ nàng phát điên phát dại, anh khao khát có nàng ở bên mọi lúc mọi nơi. Anh sợ cảm giác tình yêu bị tan vỡ bởi những lý do vô cùng ngớ ngẩn.

Nghe lén cuộc điện thoại của anh, Yến cố tỏ vẻ bình tĩnh thu xếp quần áo vào vali và đứng dậy đi về phía toilet. Cô ngồi lên bồn cầu, châm điều thuốc và lật chiếc váy bầu lên cao. Cô tháo sợi dây dùng để giữ chặt chiếc gối bông ra ngoài. Chiếc bụng cô nổi những đường mẩn đỏ và bằng phẳng như lúc ban đầu.

...

- Nga. Lâm đâu? Sao em lại chỉ ở đây một mình?

- Cô ấy đang trong phòng chờ sinh em bé.

Nga nở nụ cười tươi đầy hạnh phúc. Uy Vũ như chết sững người khi nghe được tin vui này. Nhưng rồi chợt nghĩ về Yến, sắc mặt anh lại tái đi.

- Uy Vũ. Anh ổn đấy chứ? Nhìn anh kìa, thật khó coi. – Nga chỉ sang bên cạnh, người đàn ông đang ngồi và cho con trai của cô uống sữa, nhẹ nhàng. – Đây là chồng em, anh ấy đã làm hại Lâm. Em thật xin lỗi.

- Anh không hiểu gì hết. Chuyện gì đã xảy ra suốt nửa năm qua.

Nga kéo anh ra ngoài khuôn viên bệnh viện và kể lại sự việc một cách khó khăn. Ngay trong đêm Lâm bỏ đi, cô ấy đã gặp tai nạn. Chính chồng Nga trên chiếc taxi màu trắng ấy đã đưa Lâm vào bệnh viện. Thật may, cái thai trong bụng đã gần bốn tháng được an toàn. Nga kể, nếu có mệnh hệ gì, cô thật sự có lỗi với anh và Lâm. Nhưng đáng tiếc, khuôn mặt của nàng bị va đập mạnh xuống mặt đường nên phải phẫu thuật và gần như bị thay đổi hoàn toàn. Sau khi hồi phục các tế bào da trên mặt thì nàng lại mất trí nhớ. Bác sỹ chuẩn đoán, trước đó nàng đã gặp phải những cú sốc rất nặng. Nghe đến đây, Uy Vũ ôm mặt khóc nức nở.

- Bình tĩnh lại đi, Uy Vũ. Suốt mấy tháng nay, Lâm ở tại bệnh viện này để điều trị, chứ không đi đâu cả. Hiện tại, em nghĩ anh nên vui vẻ vì sắp được làm cha. Mọi chuyện khác, thời gian sẽ giúp anh trả nợ và chăm sóc cho cô ấy. Em hỏi bác sỹ về cách điều trị rồi. Lâm chỉ bị mất trí nhớ tạm thời thôi. Chính xác là bị rối loạn do những tổn thương quá lớn về cú sốc chuyện tình cảm. Nên chỉ có anh mới giúp cô ấy hồi phục lại được. Anh hiểu ý em không?

- Anh hiểu. Cảm ơn vợ chồng em đã giúp anh chăm sóc Lâm. Thật sự, bây giờ anh không biết làm sao cả. Còn Yến nữa, anh...

- Anh yêu Lâm hay nó? Nói xem nào. Nếu yêu nó thì về tổ chức cưới thôi. Vợ chồng em nhận nuôi mẹ con cái Lâm luôn. Biết thế chẳng điện thoại làm gì.

- Nga hiểu nhầm anh rồi. Chuyện thật sự chẳng ai mong muốn. Kể cả cái thai trong bụng của Yến.

- Ha ha. – Nga cười một cách ma mãnh vì sự ngây thơ của chàng. – Anh có biết Yến là con cáo già không? Không ngờ một doanh nhân thành đạt như anh lại bị nó cho phát súng dễ dàng như vậy. Ngốc nghếch quá! Em có đọc nhật ký của Lâm để trong vali nên cũng hiểu khá nhiều chuyện. Khi phát hiện ra Lâm bị tai nạn cùng một loạt sự việc sau đó, em đã liên lạc với Yến. Nó cũng bảo là có thai với anh. Em tức giận lắm, định tới công ty anh làm loạn một trận cơ! Nhưng nghĩ cũng là chỗ bạn bè từ xưa nên em bỏ qua và định chữa bệnh cho Lâm xong thì hai chị em sẽ về Tây Nguyên sinh sống. Rồi hôm bữa em gặp Yến ở siêu thị, nhìn dáng đi và cách nó diễn kịch là em biết tổng bụng dạ xấu xa của nó rồi. Thông minh như em mà, phải điện thoại trực tiếp với anh chứ!

- Nghĩa là Yến...

- Yến đóng kịch. Không có cái thai nào hết.

Uy Vũ ngã ngửa ra phía sau ghế đá, mọi chuyện thật kinh khủng. Anh lẩm bẩm, “Lạy chúa tôi”. Đúng lúc, chồng của Nga vui mừng chạy tới, hét toáng lên.

- Sanh rồi. Sanh sanh rồi. Hoàng tử, hoàng tử nhá, giống ba nó y chang.

Uy Vũ chưa kịp nghe hết câu thông báo đã vội chạy vào bên Lâm. Vợ chồng Nga đứng ôm nhau và nhảy cẫng như hai đứa trẻ giữa khuôn viên bệnh viện.

Lâm bị mất trí nhớ vì bị tổn thương rất nặng về chuyện tình cảm (Ảnh minh họa)

Những cánh bướm bay dập dờn trong vườn hoa giữa bầu trời đêm, con bay cao, con bay thấp. Nga khóc nức nở trên vai chồng khi nhìn những cánh bướm, cuộc đời của cô, Lâm, Yến... cũng như những cánh bướm đêm vậy, lên cao, xuống thấp, cứ dập dờn... Chỉ có chồng của Nga là người không biết gì về chuyện quá khứ của cô. Anh cứ ôm chặt lấy cô vợ xinh đẹp của mình dỗ ngon ngọt: “Ô hay. Vậy thì quyết định năm nay nhà mình sẽ có thêm một cô công chúa nữa. Chịu hông?”. Nga nắc nứn, gật gật đầu làm nũng với chồng. Nhìn cô đáng yêu quá đỗi.

- Anh tên gì? Sao lại bỗng con trai của em?

- Anh tên Uy Vũ. Đó là con trai của em nhưng cũng là con trai của anh.

- Uy Vũ ă? Tên của anh thật đẹp.

Lâm vừa đu đưa chiếc võng ru con ngủ, vừa nhìn chàng trai lạ. Với nàng, suốt nửa năm qua chỉ có Nga, chồng Nga, ông bác sỹ, những cô y tá và chiếc giường trắng hay khuôn viên bệnh viện. Nàng sống ở thế giới mà hình bóng anh bị che khuất hoàn toàn.

- Còn tên em thì y chang tên con trai vậy! – Uy Vũ cười ra nước mắt và hôn lên vàng trán nàng.

- Hi, ai cũng bảo em thế đấy. Vậy khi nào Uy Vũ đưa em về nhà có chiếc giường màu trắng kia?

- Vậy Lâm có muốn ở trên chiếc giường này và ngắm nhìn vườn hoa, hồ bơi ở dưới kia không?

- Có chứ. Nhưng mà buồn lắm, chiếc giường đây là nhà của em, người đàn ông mặc đồ trắng, đội mũ trắng là bác hàng xóm tốt bụng của em mà.

- Thì bây giờ em lại có thêm chiếc giường in những bông hoa tuyết làm bạn, em có thêm một người hàng xóm nữa là anh. Em còn có con trai của em nữa mà. Anh sẽ cùng em chăm sóc cho cậu bé.

- Anh nói thật không?

- Thật.

- Nằm xuống và nhắm mắt lại. Anh sẽ ở bên cạnh em, kể từ bây giờ và sau này, anh sẽ không để mất em một lần nào nữa đâu.

Nàng nhắm mắt và rúc đầu vào ngực anh một cách ngoan ngoãn. Mùi cơ thể người đàn ông này khiến nàng gợi nhớ một điều gì đấy? Nước mắt nàng chảy ra. Uy Vũ siết chặt vòng tay ôm của mình.

- Ngủ đi, thiên thần của anh.

- Uy Vũ. Hình như, em từng ngủ trên chiếc giường này.

- Em nhớ được gì rồi phải không? Lâm, nói anh nghe xem nào?- Đôi mắt chàng sáng rực và nhìn nàng, đầy mong mỏi.

- Không. – Nàng lắc đầu. – Em không biết nữa. Chắc là em nhớ chiếc giường màu trắng kia nhiều quá nên nhầm lẫn ă.

- Không sao mà, em ngủ đi. Mọi chuyện sẽ qua thôi.

Uy Vũ ôm nàng, dịu dàng nói. Nàng cố gắng nằm im trong vòng tay yêu thương của chàng, cố gắng không để khóc lên thành tiếng. Nàng bắt đầu tưởng tượng ra mọi chuyện, đầu óc nàng căng như dây đàn sắp đứt. Rồi nàng chìm vào giấc ngủ trong cơn mộng mị.

Tiếng đứa bé khóc chột đánh thức nàng. Trong khi đó, Uy Vũ đang bỗng con và cất tiếng hát ru khê khàng. Anh lại đặt con vào chiếc võng khê đấy đưa. Nàng nheo mắt nhìn mọi thứ xung quanh căn phòng. Bức hình khổ lớn có in hình anh và một cô gái xinh đẹp khác. Xung quanh là hoa hướng dương màu vàng rực khiến nàng ngỡ tưởng trong màn đêm, mình được gặp ánh sáng của mặt trời. Nàng leo xuống giường, tiến tới bức hình và chạm tay lên. Cảm giác rất lạ, ầm ập vô cùng.

- Uy Vũ. – Nàng cất tiếng gọi, rất khẽ.

Anh đã đứng ngay sau lưng tự bao giờ, vòng tay ôm lấy eo nàng.

- Hình như, anh rất thích hoa hướng dương. Còn cô gái này là bạn gái của anh à?

- Ừ. Cô ấy cũng rất thích hoa hướng dương. Cô ấy từng bảo, sau này sẽ sinh cho anh một bé trai đặt tên là Hoàng Dương, và một bé gái là Hướng Dương.

- Hai người thực sự rất đẹp đôi và lãng mạn. Nhưng bây giờ cô ấy đang ở nơi xa anh sao?

- Không. Gần lắm. Có khi ngay ở bên cạnh mà anh không dám đụng vào.

- Em không hiểu lý do vì sao?

- Với anh, cô ấy mong manh và đẹp như thiên thần. Điều đó làm anh sợ.

- Em nhìn cô ấy rất quen. Nụ cười đầy, cả ánh mắt nữa, những đóa hướng dương kia.... – Nàng vừa đi lại trong phòng, vừa sờ tay lên tấm ảnh. - Cả chiếc tủ đôi đựng quần áo hình trái tim này, rèm cửa sổ hay chiếc ga trải giường in hình những bông hoa tuyết. Nó rất thân quen, Uy Vũ à.

- Bởi vì em chính là cô ấy. Em là Lâm.

Nàng quay người lại, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

- Anh là ai?

- Là người em yêu, trước kia, bây giờ và cả sau này nữa. Chúng ta đã từng hẹn ước vào một buổi tiệc cưới ngoài trời. Em nhớ không?

Cổ rướn chân lên cao, nàng đặt nụ hôn rất nhẹ lên đôi môi anh, thì thầm:

- Hoàng Dương của chúng ta đã ngủ ngoan rồi phải không anh?

Uy Vũ sững sờ... chàng bật cười xen lẫn những giọt nước mắt. Trong căn phòng ngủ đầy rẫy những đóa hướng dương bừng sáng giữa màn đêm, tình yêu của họ rực rỡ và lấp lánh hơn bao giờ hết.

Và ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn trịa tỏa thứ ánh sáng lành bao phủ khắp nơi nơi, có cánh bướm đêm đen bay dập dờn đi về nơi phát sáng đấy.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buom-dem-va-hanh-trinh-tim-hanh-phuc>